

SAPs 6. ordinære kongres pinsen 1986

Status over opbygningen af
SAP 1980 -85

Politisk Resolution

Herfra hvor vi st^oår

- **om opbygningen af sap**

SAP Kampagne:

- **kæmp for overenskomstkravene**
- **væk med hovedaftalen**
- **vælt schlüter regeringen**

Forord

I pinsen 1986 afholdt Socialistisk Arbejderparti sin 6. ordinære kongres. Denne pjece indeholder de resolutioner, som skal danne grundlag for partiets arbejde frem til 7. ordinære kongres.

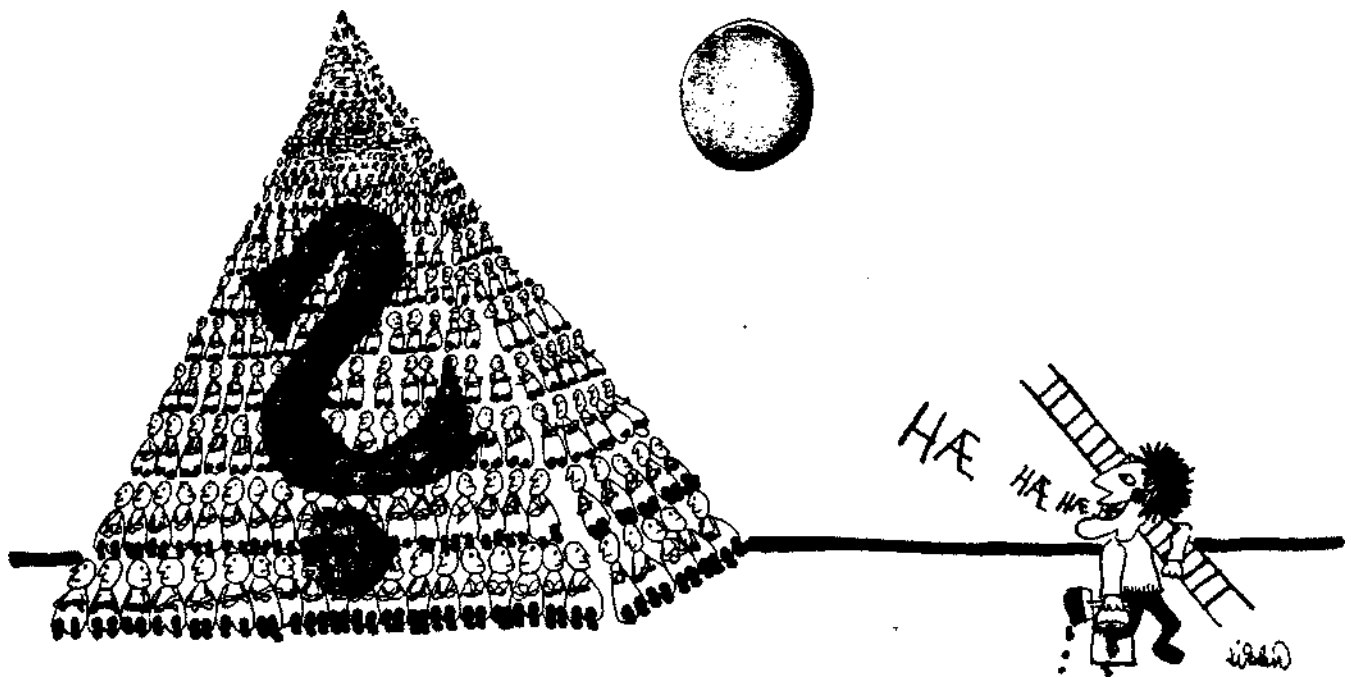
"Status over opbygningen af SAP 1980-85" er, som titlen antyder, en status, som forsøger at gå grundigere til værks end traditionelle kongres-beretninger, der dækker et til to år. Denne status tager sit udgangspunkt i SAP's 1. kongres i 1980, hvor partiet vedtog en omfattende resolution om, hvordan vi ville opbygge SAP i de kommende år. Denne status blev vedtaget med ca. 60% for, 20% imod og 20% undlader.

"Herfra hvor vi står" tager sit udgangspunkt i statussen og lægger retningslinjer for partiopbygning i den kommende kongresperiode. Den blev vedtaget med ca. 75% for, 25% imod og ingen undlader.

"Politisk resolution" blev ikke vedtaget på kongressen. Op til kongressen under diskussionerne i partiets afdelinger og interne blad var der dannet fire forskellige tendenser, som hver præsenterede deres forslag til politisk hovedlinje for den kommende periode. Uge avisen KLASSEKAMPEN havde i nr. 21 5. juni 1986 en præsentation af de 4 tendensers synspunkter. Ingen af de 4 tendenser fik flertal på kongressen. I overensstemmelse med den demokratiske centralisme og SAP's traditioner for at løse den slags problemer tildelte kongressen den tendens - Program tendensen - som fik de fleste stemmer, et flertal i den nye hovedbestyrelse for at sikre, at denne tendens' politiske linje kunne blive afprøvet i den kommende kongresperiode og vurderes på næste kongres. I forlængelse heraf besluttede den nyvalgte Hovedbestyrelse på sit første møde eenstemmigt at godkende at Programtendensens politiske resolution skulle danne grundlag for partiets arbejde frem til 7. ordinære kongres.

Endelig vedtog kongressen en kampagneplan for partiets arbejde i forbindelse med de kommende overenskomstforhandlinger. Den blev vedtaget med ca. 80% for for ingen imod og 20% undlader.

SAP's forretningsudvalg.

Status over opbygningen af SAP 1980-85

1. I maj 1980 afholdt Socialistisk Arbejderparti sin 1. kongres. Det var en foreløbig kulmination på ca. 10 års opbygning af en "ny" dansk sektion af 4. Internationale med udgangspunkt i ungdomsradikaliseringen (først igennem SUF og fra 1973 gennem RSF). Ud over navne-skiftet vedtog kongressen et program, love og normer samt et parti-opbygnings-dokument.
2. stemningen på kongressen og i partiet var præget af optimisme og fremgang. På det internationale plan var revolutionen i entydig fremmarch (med den nicaraguanske og iranske revolution i spidsen), mens imperialismen, lammet af Vietnam-syndromet, var trængt i defensiven. I Danmark havde arbejderklassens modstand tvunget Socialdemokratiet til at smide Venstre ud af regeringen, der var mange strejker og en venstrestrømning var under udvikling i fagbevægelsen. I modsætning til den krise som prægede andre erklærede revolutionære organisationer var RSF/SAP vokset medlemsmæssigt til knap 200 og en række målsætninger var blevet først ud i livet (bl.a. KLASSEKAMPENS overgang til fast ugeavis fra 1. januar 1980).

3. Selve vedtagelsen af partiopbygnings-dokumentet var også et udtryk for den fremgang som RSF/SAP havde gennemgået i slutningen af 70'erne. Det var første gang partiet var i stand til at udarbejde et samlet og sammenhængende perspektiv for sin opbygning og var dermed et opgør med den spontanisme som tidligere havde præget parti-opbygningen og hvor denne blot var set som et relativt mekanisk biprodukt af den politiske linje. Med vedtagelsen af partiop-bygnings-dokumentet forstod partiet at parti-opbygning var en særskildt og særlig opgave, som kræver specielle metoder, diskussioner og beslutninger .
- > Samtidig var det vedtagne parti-opbygnings-dokument reelt forankret i hele partiet fordi det byggede på en kollektiv opsamling og diskussion af de erfaringer som indtil da var indhøstet og udstak en orientering, som der var bred enighed om. Derfor var det altså heller ikke nogen tilfældighed, at dokumentet blev vedtaget med kun et par enkelte stemmer imod og at det blev "genvedtaget" på følgende SAP-kongres-ser og gjort til grundlag for disses beslutninger om parti-opbygnings-aktiviteter. I den forstand var dokumentet et autentisk udtryk for partiet fra 1980 og årene fremover,
5. Men især i løbet af de seneste år er det blevet mere og mere tydeligt at parti-opbygnings-dokumentet fra 1980 ikke længere kan tjene som retningslinjer for partiets arbejde på dette område. Der er 2 årsager til dette som til dels hænger sammen;
- For det første at situationen på mange områder (såvel internt i SAP som i den verden som omgiver os) har ændret sig på en lang række områder i forhold til situa- tionen i 1980.
 - Og for det andet at vi idag kan konstatere - i lyset af udviklingen og de indhøstede erfaringer - at parti-opbygnings-dokumentet på en række områder var direkte forkert og på andre områder var mangelfuldt i den for- stand at det ikke forberedte os på en senere udvikling.
6. Idag og i en status over de sidste 3 års parti-opbygning har det ikke ret meget mening at gennemgå hvert enkelt forslag og konklusion i partiopbygnings-dokumentet med henblik på at konstatere om det var korrekt eller forkert da det blev vedtaget (det kan derimod have en mening i forbindelse med forslag og konklusioner om den fremtidige parti-opbygning). Derimod kan det være værdifuldt at udpege de områder hvor partiet havde en forkert opfattelse i 1980 (og som selvfølgelig også blev afspejlet i parti-opbygnings-dokumentet) og hvjr det har haft en betydning for de problemer partiet er løbet ind i siden da. De centrale områder er følgende:
7. Forkert analyse af krisen.
Dokumenterne fra SAPs første kongres indeholder en klar forståelse af, at kapitalismen på internationalt plan fra begyndelsen af 70'erne var gået ind i en langstrakt lavkonjunkturs-periode. Hvad partiop-bygnings-dokumentet imidlertid totalt undervurderer er, at der indenfor en sådan langstrakt lavkonjunk-

turs-periode er kortere-varende økonomiske op- og nedgange (de såkaldte 'forretnings-cykluser' af ca. 5-7 års varighed). I stedet så dokumentet reelt udviklingen som en ret linje nedad mod en situation hvor »'enten må borgerskabet smadre arbejderklassens organisationer eller også må arbejderklassen selv tage magten" (side 24). Grundlaget for SAPs arbejde var: "Kapitalismen kører mod afgrunden. Dens krise er på vej mod nye lavpunkter"¹¹ (side 41).

8. Hovedproblemet ved denne overvurdering af tempoet og dybden i den kapitalistiske krise var ikke først og fremmest at også SAP stod uforberedt overfor det opsving som kom i forbindelse med at Schlüter overtog regeringsmagten (og dermed undervurderede den borgerlige regerings levedygtighed og manøvre-muligheder) - det var til at leve med og kunne relativt let justeres da det viste sig i virkelighedens verden. Langt alvorligere var imidlertid konsekvenserne for en reel prioritering af opgaverne i parti-opbygningen, idet den "katastrofistiske" opfattelse af krisen fremmede tendensen til at sætte -sig urealistisk mange målsætninger i parti-opbygningen. Ikke med henvisning til at det var muligt ud fra partiets forhåndenværende resourcer, men ud fra at det jo var "nødvendigt"!
9. Om en bestemt målsætning kan indfries afgøres imidlertid ikke af om den i en historisk målestok er "nødvendig", men om den i en konkret målestok er realistisk i forhold til partiets udvikling og resourcer. Det er jo netop det som gør parti-opbygning til en selvstændig opgave som kræver selvstændige metoder, diskussioner og beslutninger. Konklusionen er derfor at det er fejlagtigt udeluk-

kende at udlede konkrete målsætninger og næste skridt i partiopbygninrren ud fra "objektive" eller "historiske nødvendigheder*.

10. Forkert vurdering af venstrefløjen_.

Tendensen til at se på konkrete spørgsmål med "historiske" briller kom også til udtryk i partiets vurdering af partierne til venstre for Socialdemokratiet. I programmet karakteriseres SF som "det lille socialdemokrati" og det slås fast at "dybest set er der ikke nogen afgørende forskel på SFs og Socialdemokratiets karakter"(side 55). SF og DKP beskrives som "klassesamarbejdets juniorpartnere» hvis. ledelsers forræderier kan <*£å mindst lige så katastrofale følger som Socialdemokratiets (side 58)„ VS beskrives som "centristisk" og om sådanne partier hedder det generelt at de i nisse tilfælde vil »være i stan til at handle lige så klasseforræderisk som reformisterne". Konkluderende hedder det derfor: "Arbejderne kan roligt vende ryggen til disse partier. Deres ledelser har - på trods af alle deres erklæringer - hverken evnen eller viljen til at stå i spidsen, når arbejderne overtager magten".

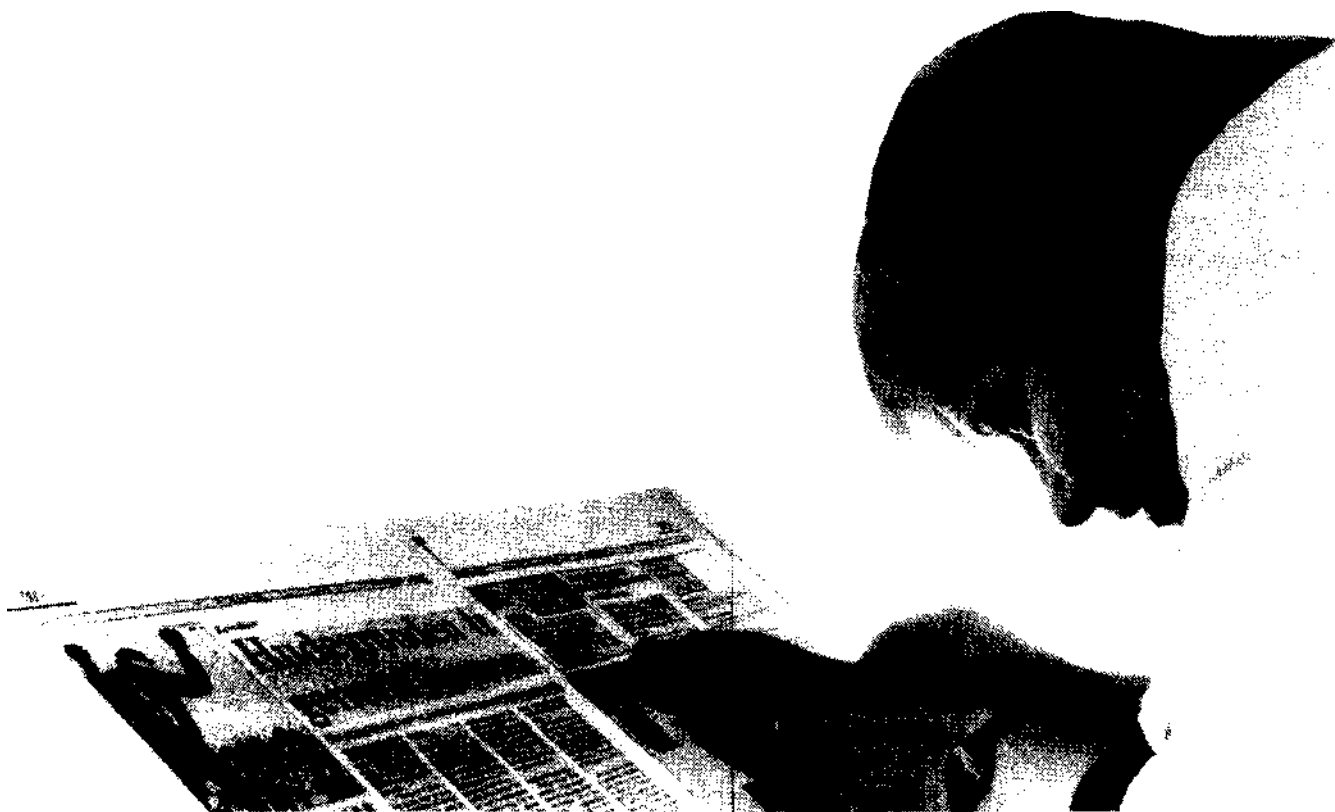
10½. Denne konklusion på. analysen af arbejderpartierne er utvivlsomt historisk korrekt. Men den lod vore medlemmer uforberede3t:en35-at"mange arbejdere betragtede disse partier sammen med fagbevægelsen som deres eneste realistiske og brugbare instrumenter til forandring tll trods for disse partiers fejl og mangler. Det er en af forklaringerne på Socialdemokratiets centrale placering i den danske arbejderbevægelse. Derfor forstod SAP heller ikke at radikaliseringen i arbejderklassen først ville ske indenfor de reformistiske partier og fagforeninger og Først i en senere fase vil give sig udslag i en kvalitativ styrkelse af det r evolution, tre parti,

11. Men uanset hvor korrekt programmets karakteristik af SF, DKP og VS end måtte være, er det i hvert fald oplagt at f.eks. en arbejder ikke forlader Socialdemokratiet til fordel for SF fordi dette parti "i sidste ende"⁸ er lige så forræderisk som Socialdemokratiet« Så meget desto mere er det et problem at partiopbygnings-dokumentet stort set ikke omtaler SF, DIP og VS ~ for slet ikke at nævne andre erklærede revolutionære organisationer - og at det ikke lægger nogen linje for hvordan SAP skal forholde sig til og opbygge sig i forhold til disse langt større arbejderpartier til venstre for Socialdemokratiet.

12. Det totale fravær af venstrefløjen leder partiopbygnings-dokumentet: frem til at præsenterer et billede med Socialdemokratiet og "de reformistiske arbejdere" på den ene side og så SAP på den anden side. Selvom det ikke siges direkte præsenteres SAP altså som alternativet til Socialdemokratiet. Ud over at dette selvfølgelig er forkert fra ende til anden medfører det e:n række skadelige konsekven-

ser for forståelsen og de konkrete opgaver i parti-opbygningen, bl.a.:

- For det første gav det partiet en forkert opfattelse af sine egne vækst-muligheder, som mere blev gjort til et spørgsmål om partiets egen indsats end til et spørgsmål om objektive begrænsninger. Det har øget tendensen til at søge efter genveje i partiop-bygningen og bidraget til at demoralisere et lag af parti-medlemmer når det i virkelighedens verden viste sig at det ikke gik så hurtigt med parti-opbyrmingen som man havde håbet.

- For det andet, og i forlængelse heraf, understøttede det opfattelsen af, at SAP var nødt til at påtage sig alle mulige opgaver på en gang (og også flere end vi kunne magte) fordi vi jo var "alternativet" til Socialdemokratiet. Det bi Irog altså til at forhindre en reel vurdering af vores egne kræfter og fastlægning af en opbygnings-plan som tog udgangspunkt heri.

- For det tredje betød det at partiet ikke udviklede en klar linje og taktik overfor partierne til venstre for Socialdemokratiet. De negative konsekvenser af dette blev mest tydelige i forhold til de erklærede revolutionære strømninger i og omkring VS, d.v.s. de kræfter som politisk ligger os tættest, fordi det skabte forvirring om forskellene mellem CAP og disse strømninger såvel blandt SAPs egne medlemmer som blandt andre revolutionære. Det er kommet til udtryk, bl.a. i forbindelse med underskriftsindsamlinger og valgopstillinger, hvor vi har haft vanskeligt ved at forklare forskellene og dermed begrunde vores egen eksistensberettigelse overfor et bredere publikum.

- Og for det fjerde betød det at vi ofte har undladt at udnytte forskellene mellem de forskellige arbejderpartier til at tage initiativer som kunne nå længere ud end vores egne rækker. Kort sagt har vi ikke not; draget fordel af, at der faktisk eksisterer partier til venstre for Socialdemokratiet.

13. Årsagen til denne fejlagtige vurdering af venstrefløjen i 1980 kan dels søges i RSF/SAPs politiske udvikling gennem 70'erne og i venstrefløjens situation omkring 1980.

RSF opstod oprindeligt ud af ungdomsradikaliseringen og VS og dets politiske udvikling gennem 70'erne var først og fremmest præget af et løbende opgør med den venstreradikalisme, som var forbundet med dette udgangspunkt (tydeligst udtrykt i sekterisme overfor Socialdemokratiet og fagbevægelsen og i ligegyldighed overfor regerings-spørgsmålet). Kongressen i 1980 satte et punktum for dette opgør ved helt at lukke øjnene for eksistensen af disse strømninger.

SAPs forhold til VS og andre centristiske og revolutionære strømninger har været et ømt punkt siden SUFs brud med VS i 1971. Gentagne erklæringer om, at disse strømninger er dømt til at dø, har ikke rustet partiet med en korrekt orientering.

Umiddelbart før SAPs 1. kongres forsøgte SAP en samenslutning med KF. Det var en kort episode, hvor illusionerne florerede, og hvor et samarbejde på basisplan mellem organisationernes medlemmer manglede. SAP gjorde ikke status over denne episode. Dette betød, at da der atter blev muligheder for at samarbejde med disse strømninger, da dele af VS blev trukket mod venstre under indtryk af klassekampens skærpelse under Schliiter-regeringen, stod partiet fuldstændig afvæbnet til at klare situationen. Der var ingen forståelse af en orientering mod et samarbejde og debat med disse strømninger. Tværtimod var partiet selvoptaget i sygelig grad. Da situationens alvor gik op for partiet på SAPs 4. kongres var mulighederne vidt åbne for principløshed, ønsketænkning og tilpasning til disse strømningers svagheder.

14. Konklusionen er, at de øvrige partier i arbejderbevægelsen ikke forsvinder, fordi vi undlader at omtale dem i vores kongres-dokumenter eller forholde os til dem. Såvel SF, D KP og VS er født ud af reelle brydninger i arbejderbevægelsen og har derfor en plads i denne som ikke kan fratages dem uden voldsomme brydninger som etablerer et nyt styrkeforhold mellem de forskellige strømninger og partier i arbejderbevægelsen. Så længe sådanne voldsomme samfundsmæssige brydninger ikke har fundet sted kan SAP kun opbygges inden for rammerne af det eksisterende styrkeforhold, men kan ikke vokse sig ud over det. Opgaven består derfor i systematisk og bedst muligt at forberede partiet til at drage fordel af kommende samfundsmæssige brydninger.

Forkert vurdering af niveauet i partiopbygningen.

En af de centrale teser i parti-opbygnings-dokumentet var at RSF/SAP havde udviklet sig fra at være en pro-paganda-cirkel til en national politisk organisation. Det blev begrundet med at vi havde afdelinger spredt rundt i landet (herunder i de 4 største byer), vi havde en ugeavis, vi var politisk homogeniserede, vi havde en begyndende erfaring med at lede massearbejde, en begyndende forankring i arbejderklassen samt

at vi havde - om end svagt - udviklet en ledelse og et parti-apparat. Det er utvivlsomt rigtigt at der var sket en række væsentlige fremskridt op til SAPs 1. kongres (om end en del af dem senere viste sig at være ret så skrøbelige). Men det er ikke oplagt hvorfor disse fremskridt ændrede SAP fra at være en propaganda-cirkel til en national politisk organisation og det er især uklart hvilke konklusioner m.h.t. arbejdsopgaver som følger af denne ændring. Dette skyldes at betegnelsen "national politisk organisation" i sin selv intet siger ud over at SAP var en politisk (imodsætning til upolitisk?) organisation (imodsætning til bevægelse?) som arbejdede på landsplan (imodsætning til kun på f.eks. Sjælland?). I sandhed ikke særligt præcist eller oplysende.

16. På trods af at parti-opbygnings-dokumentet selv indeholder advarsler mod at tro at SAP kunne rekruttere bredt, er det klart at konstruktionen om den "nationale politiske organisation" skulle bruges til at begrunde et skift i partiets målgruppe. Fra at have arbejdet i blandt og henvendt sig til en mindre gruppe af socialistisk interesserede skulle partiet nu henvende sig bredt til arbejderbefolkningen. Det kom bl.a. til udtryk i afsnittet om publikationsvirksomheden, hvori det hed at "Klassekampens målgruppe er først og fremmest politisk interesserede arbejdere, d.v.s. store dele af den danske befolkning" (side 74, vores understregning). Vi skelnede ikke mellem folk der var politisk interesserede i bred almindelighed og en avantgarde der havde behov for mere grundige politiske svar.
17. Ideen om den "brede" målgruppe for partiets arbejde fik konsekvenser på en lang række områder:
 - indretning af afdelingsmøderne efter hvad der blev

diskuteret på arbejdspladserne og efter hvad der var "oppe i tiden" med det formål at bevæbne medlemmerne overfor den "brede" målgruppe, (side 49). ~ pålæg til alle afdelinger om at gennemfører "alsidig politisk virksomhed" (side 50) for at nå den "brede" målgruppe.

- gennemførelse af en række bredt anlagte kampagner for at udnytte "politiske åbninger" (side 54).
- indsnævring af skolings-aktiviteterne til først og fremmest at foregå "i snæver forbindelse med de aktiviteter partiet gennemfører og de politiske problemer partiet stilles overfor" (side 60).
- etablering af et; ungdomsforbund hvis målsætning skulle være at "henvende sig til ungdommen i de miljøer hvor den findes, der være sig på lærlingeskoler, på .kaserne, som arbejdsløse eller i folkeskolen, på gymnasier, på universiteter og andre uddannelsesinstitutioner" (side 66).
- opstilling til valg, bl.a. med henvisning til at "forudsætningen for at arbejderklassen i en valgsituation tager os alvorligt er, at de rent faktisk har mulighed for at stemme på os" (side 70).
- satsning på ugeavisen "som vi kan sælge til vores arbejdskammerater,, til møder på gaderne m.v. og hvorfra vi kan hente de nødvendige politiske argumenter og oplysninger som vi skal bruge i de politiske snakker og diskussioner på arbejdspladserne og alle andre steder" (side 74).

18. Mange af disse retningslinjer og målsætninger er i sig selv og isoleret set absolut ikke forkerte. Men samlet og set i sammenhæng med ideen om den "brede" målgruppe har de ledt partiet væk fra konkret og realistisk partiopbygning til fordel for et "massearbejde" som partiet ikke var i stand til at udnytte. Der er flere eksempler på dette:

- Valgkampene, som er blevet gennemført bredt og uden nogen konkrete målgrupper.
- Afdelings-opbygningen, hvor afdelinger har halset rundt for at gennemfører en "alsidig politisk virksomhed" i stedet for at udvikle en lokal opbygningstaktik som tog udgangspunkt i de faktiske forhold og som derfor måtte indebære at en lang række aktiviteter ikke kunne gennemføres.
- Og avis-salget hvor der er satset enorme kræfter på at sælge et stadig mindre antal aviser foran den lokale brugs-forening (hvor masserne jo kommer), mens der stort set ikke er blevet brugt kræfter på at organisere salg foran diverse venstrefløjs-møder (hvor det jo "bare" er venstrefløjen som kommer).

19. Den brede orientering sammen med de mange urealistiske prioriteringer medførte en forsømmelse af partiets propagandistiske opgaver. Det fik alvorlige konsekvenser for vores skolingsniveau og forståelsen af vores linje hos revolutionært sindede kammerater. Den brede orientering havde samtidig en uheldig bi-virkning. Vi fik en ide om, at vi kunne rekruttere arbejdere til partiet gennem vort arbejde i fagforeninger og bevægelser efter en ret kort: periode af samarbejde, som om SAP var et masseparti. I dag ved vi, at ikke alle der er enige med os på

nogle enkelte punkter har mulighed for at tilegne sig det revolutionære marxistiske program og slet ikke i et hurtigt tempo og derfor vil mange ikke være egnede til i første omgang at indtræde i partiet.

20. Resultatet af den fejlagtige vurdering af niveauet i partiopbygningen har altså betydet at vi har spildt en masse kræfter i forhold til en "bredde" som vi alligevel ikke har kunnet få noget ud af. Og omvendt har vi undladt at bruge de fornødne kræfter på en snævrere kreds, hvor vi ville have haft bedre muligheder for at få noget ud af det.

Konklusionen er igen at der ikke er nogen smutveje i parti-opbygningen. Vi kan ikke springe nogen niveauer over og gå direkte til masserne - først er vi tvunget til at komme i kontakt med, arbejde sammen med og vinde fra de mest bevidste og socialistisk interesserede rækker.

Dette er ikke nogen ny erkendelse. Det kan faktisk læses i forskellige steder i Parti-opbygnings-dokumentet. Men det var desværre ikke det som dannede grundlag for dokumentets konklusioner angående de næste skridt i partiopbygningen.

21. Forkert vurdering af SAPs muligheder.

Der er en krystal klar konklusion på kombinationen af at overvurdere krisens omfang og tempo, at undervurderer de andre strømninger i arbejderbevægelsen til venstre for Socialdemokratiet og at overvurdere SAPs niveau i partiopbygningen. Og det er at over-''vurdere SAPs muligheder for vækst på stort set alle planer. Og det er da også præcis det parti-opbygnings-cioku-mentet gør. Eller med dokumentets ord: "So'erne -een stor åbning for SAP" (side 21).

22. Partiopbygnings-dokumentet overvurderede muligheden for i løbet af kort tid (en kongres-periode, d.v.s. 1 år) at få det overvejende flertal af partiets medlemmer til at tage arbejde i industrien og oveni-købet få dem samlet i celler på udvalgte arbejdspladser. Det overvurderede afdelingernes styrke og deres muligheder for alsidig politisk virksomhed. Det overvurderede mulighederne for at gennemfører en række velforberedte kampagner som inddrog hele partiet. Det overvurderede hurtigheden hvor med partiet var i stand til at udvikle ledere (herunder kvindelige ledere) samt i hvilket omfang og hvor længe partiet kunne skaffe arbejdsløse til at arbejde fuldtids for partiet. Det overvurderede hvor mange skolingsaktiviteter partiet kunne igangsætte. Det overvurderede mulighederne for på en gang at gennemfører så store projekter som opbygningen af et Socialistisk . . . /

Ungdomsforbund og indsamling af underskrifter til at gøre SAP opstillingsberettiget. Det overvurderede de umiddelbare resultater for partiet ved at deltage i valg. Det overvurderede muligheder for at opbygge en omfattende publikations-sektor med alt lige fra ugeavis til bøger.

Og frem for alt: Partiopbygnings-dokumentet overvurderede totalt muligheden for at gøre alle disse ting indenfor en relativt kort periode og uden en klar prioritering af rækkefølgen,,

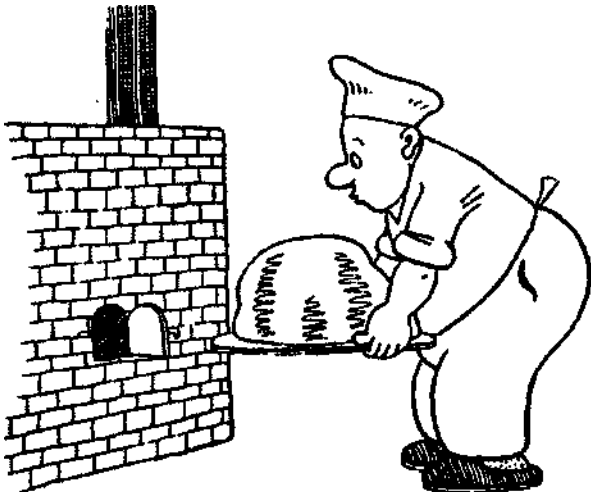
23. Hvis møntens ene side var overvurdering af mulighederne, så var møntens anden side undervurdering af vanskelighederne. På to områder har dette givet sig særlig tydeligt udtryk« For det første på spørgsmålet om rekruttering i relation til vendingen. Og for det andet på spørgsmålet om proffessionaliserin og opbygning af en ledelse.

24. Partiopbygningsdokumentet var udtryk for en klar forståelse for den indflydelse klassekampens skærpelse ville have på forskellige klasser og sociale lag. Mens arbejderklassen under et ville tendere til at blive radikaliseret og gå til venstre ville "68-generatio-nen", som havde været udgangspunkt for opbygning af "det nye venstre" (inklusiv til dels os selv), tendere til at gå til højre. Denne tendens så vi bekræftet i VSS og KAPs megen snak om højredrejningen i samfundet som i virkeligheden afspejlede hvor de havde deres væsentligste sociale basis. Ved siden af overvejelser om arbejderklassens historiske rolle som revolutionær klasse og om hvor kommende kampe ville finde sted» var det: i høj grad ønsket om at undgå at blive trukket med til højre som lå bag partiopbygnings-dokumentets forslag om at placerer det store flertal af SAPs medlemmer i industrielle fagforeninger. Udviklingen siden har til fulde bekræftet det fundamentalt rigtige i denne beslutning og der er næppe tvivl om at det lige præcis er den vending vi trods alt har gennemført som har sikret partiets overlevelse som mere end et par håndfulde og som har sikret at vi gang på gang har kunnet lave relativt

præcise vurderinger af situationen og de politiske udviklings-træk.

Men ikke desto mindre lave vi 2 alvorlige fejlvurderinger.

For det første troede vi at "en organisations rekruttering vil på et givent tidspunkt mere eller mindre være et spejlbillede af den pågældende organisations sociale sammensætning" (side 45). Dette har vist sig kun at være delvist korrekt. På den ene side er det ubestrideligt korrekt, at et parti som væsentligst består af uddannelsessøgende og "mellemlag" har utrolige vanskeligheder med at rekruttere og fastholde industriarbejdere. Men på den anden side er det ikke rigtigt at et parti som SAP, hvor en stor del af medlemmerne netop har fået arbejde i industrien primært vil rekruttere industriarbejdere. Dette skyldes dels at det er vanskeligt at rekruttere industriarbejdere end at rekruttere studerende ungdom og dels at et parti ikke bliver et arbejderparti i ordets egentlige forstand ved at et antal medlemmer skifter arbejde.

Slåkke større brød op, end du kan bage.

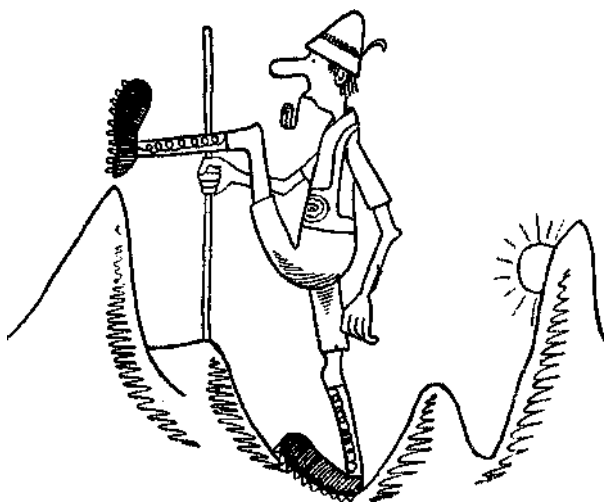
Den sten man ikke kan løfte, skal man lade ligge.

Det viste vi selvfølgelig godt og konstaterede det også i partiopbygningsdokumentet. Men vi drog ikke konklusionerne af det. For det havde været at forudsige at vi gik ind i en periode med meget vanskelige muligheder for rekruttering, eftersom den "gamle kilde" til rekruttering var ved at blive udtørret, mens den "nye kilde" ikke var begyndt at springe. Den anden fejltagelse vi lavede var at vi totalt undervurderede den indflydelse som højredrejningen og demoraliseringen i dele af "den gamle venstrefløj" havde på vores eget parti. Vi optrådte som om vi ved at gennemføre vendingen og angribe dele af venstrefløjens højredrejning kunne undgå effekterne på vores eget parti. Men det er forkert af flere årsager. For det første fordi højredrejningen og demoraliseringen af "den gamle venstrefløj" ikke bare skete isoleret i nogle enkeltpersoners hoveder, men gav sig udtryk i hele den offentlige debat på venstrefløjen og i den offentlige "venstrefløjs-mening", f.eks. i In-

formation, Politisk Revy og dele af fredsbevægelsen (hvor det netop ikke var den radikaliserede arbejdsmand eller arbejdskvinde som kom til orde, men derimod hele laget af såkaldte "venstre-intellektuelle«). For det andet fordi et job-skifte til industriarbejde jo ikke samtidig medførte at alle forbindelser til fortiden blev kappet over (i form af venner, omgangskreds, dem man bor i kollektiv med osv.). Højredrejningen og demoraliseringen i dele af venstrefløjen blev af de kanaler også introduceret i SAP og resulterede i at et vist lag af medlemmer forlod partiet for i stedet at slå sig på andre sysler og at et vist lag, som forblev i partiet, udviklede

en vis mistro til partiets muligheder for at opfylde sin funktion, hvilket bl.a. kom til udtryk i en nedsat motivation til at yde økonomiske bidrag, til at arbejde i partiet som professionelle, ja, i det hele taget til at yde en marximal indsats til gavn for partiet.

SAPs, og partiopbygningsdokumentets, fortjeneste er, at disse holdninger aldrig blev gjort til grundlag for partiets politik, men at de derimod blev bekæmpet på grundlag af en klar forståelse af klassekampens skærpelse og radikaliseringen i arbejderklassen. Men det ændrede ikke ved at beslutningerne fra 1. kongres ikke bidrog til at forberede partiet på den vanskelige situation, men tværtimod malede situationen i for lyse farver - i sig selv et faktum som kan have bidraget til at demoraliserer medlemmer og ført dem ud af partiet i skuffelse over modsætningen mellem hvad de forventede og hvad de så rent faktisk oplevede.

Bjerge og dale følges ad.

De springer over, hvor gærdet er lavest.

25. Et andet område hvor partiopbygningsdokumentet på alvorlig vis undervurderede vanskelighederne var på spørgsmålet om professionalisering og opbygning af en ledelse.

At udvikle en ledelse (såvel på afdelingsplan som på nationalt plan) er en langvarig proces, som tager mange år. Det kræver ikke alene skoling, men først og fremmest erfaring. Erfaring i politik og erfaring i det konkrete håndværk som hedder at lede et parti, d.v.s. evnen til at forbinde den politiske virkelighed med partiets ak-

tuelle situation ved hjælp af initiativer som faktisk fører partiet fremad.

Da parti-opbygnings-dokumentet blev vedtaget i 1980 rådede SAP kun over ganske få folk med års erfaring i politisk arbejde - det overvældende flertal havde været medlemmer af partiet i mindre end 5 år, hvilket i sig selv lægger nogle snævre rammer for erfarings-grundlaget. Dette problem blev forstærket af vendingen mod industrien hvor det i første omgang var de erfarne medlemmer som tog arbejde i industrien og som derfor simpelthen fik mindre tid til at lede partiets arbejde på forskellige niveauer. Heri ligger ikke nogen afstandtagen fra hverken vendingen eller fra at ledelsen gik i spidsen for den, men blot en konstatering af en åbenlys kendsgerning.

Én fugl i hånden er bedre end ti på taget.

De lærde ere ej altid de klogeste.

Udgangspunktet for opbygning af en ledelse var altså ikke det bedste, men hertil kom vores katastrofalt manglende evne til at uddanne nye ledere. Et slående eksempel på dette er Københavns-bestyrelsen som i løbet af de sidste 5 år har været gennemgangs-station for 33 mennesker, hvoraf 23 kun har siddet i 1-2 perioder.

Udover den tidligere omtalte mangel på skoling er der 2 baggrunde for dette:

- Vi forstod ikke i tilstrækkelig grad at udviklingen af ledere er en konstant proces, som ikke stopper, fordi man bliver valgt til en ledelse. I stedet opstillede vi et mere statisk billede. Det var de reelle ledere vi valgte til ledelserne og de havde nogle bestemte egenskaber. Denne forståelse stemte ikke overens med de faktiske situation i SAP.

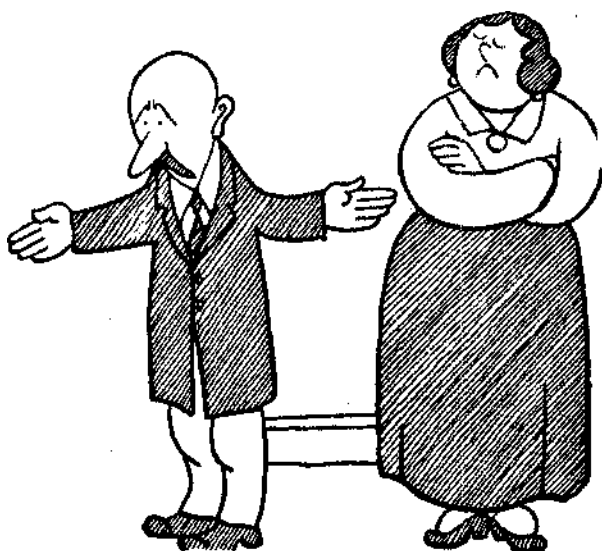
- I opgøret med sektoraliseringen overdrev vi centraliseringen. Vi forstod korrekt at det er nødvendigt med en daglig ledelse, men vi indså ikke nødvendigheden af at denne ledelse uddelegerede sit ansvar på en række politiske områder. Resultatet var, at andre strukturer tenderede til at blive administrations-kontorer, hvad der nok udviklede de administrative evner hos medlemmer, men ikke bidrog til at gøre dem til politiske ledere.

Dette ledelses-problem blev kraftigt forstærket af den måde hvorpå spørgsmålet om proffessionalisering blev be-

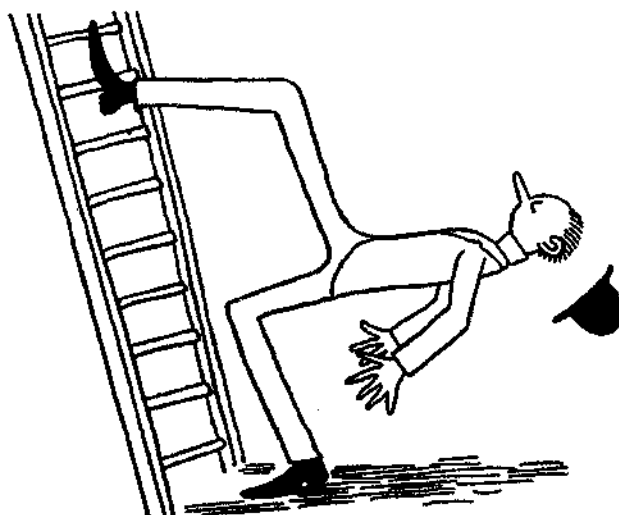
handlet. Partiopbygnings-dokumentet koncentrerer sig om at opstille en målsætning for hvor mange professionelle det ville være godt: at partiet havde. Det var i sig selv ikke problemet og det var sådan set heller ikke problemet at antallet - senere - viste sig at være urealistisk stort.

Derimod var problemet dels at partiopbygnings-dokumentet ikke indeholdt overvejelser over det minimums-antal af professionelle som var nødvendig for at gennemfører de skitserede opgaver

og dels at partiet ikke reelt tog fat på at sikre at partiet selv kunne bestemme hvem som skulle være professionelle. Selvom partiopbygningsdokumentet snakker om at vi i den kommende periode må "arbejde hen imod at alle partiets professionelle har et beløb til deres rådighed som svarer til mindstelønnen på arbejdsmarkedet" (side 58), er realiteten at partiet udelukkende har baseret sin professionelle stab på hvem som kunne stå til rådighed uden at få penge for det. En væsentlig forklaring på dette er nok at målsætningen om mindsteløn til alle var så urealistisk at man lukkede øjnene for spørgsmålet i stedet for at arbejde for aflønning af nogle få centrale personer i det professionelle apparat (først og fremmest FU-sekretær og KK-redaktør) som dermed også kunne vælges for en længere periode.

Ét er at have ret, et andet at få ret.

Hvo der vil op ad en stige, må begynde med det nederste trin.

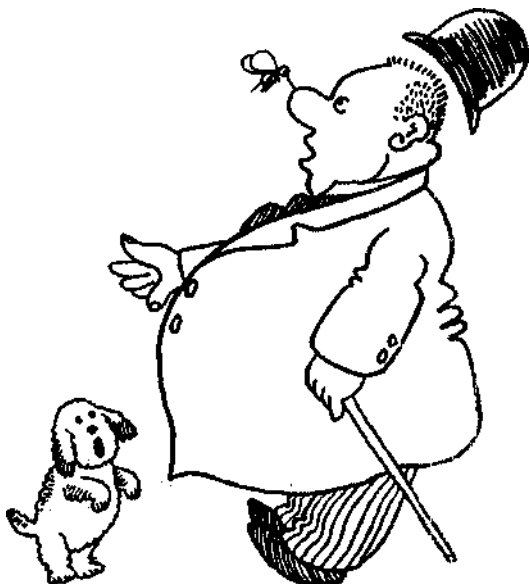
Resultatet af dette har været en konstant udskiftning på stort set alle ledende poster: i det professionelle apparat, i FU og i en række afdelings-ledelser (f-eks. København). Det har ikke bare umuliggjort en reel ledelsesudvikling over en længere periode, men har direkte nedbrudt stabiliteten og allerede indarbejdede arbejdsmetoder som er gået i glemmebogen som resultat af hyppige skift på centrale poster. Og disse problemer er så selvfølgelig ikke blevet mindre af, at antallet af professionelle i hele perioden har været mindre end planlagt og mindre end de vedtagne opgaver med det resultat at mange kammerater som er blevet sat på ledende poster enten er blevet slidt op og/eller udelukkende har kunnet koncentrere sig om en administration af apparater. Så på trods af partiopbygningsdokumentet intensioner om

det modsatte er resultatet altså blevet at spontanismen i ledelses-opbygningen og proffessioneliseringen har været rådende til skade for parti-opbygningen og udviklingen af nye ledere.

Et andet problem, som delvist ligger i forlængelse af ovenstående og som delvist stammer fra en forkert opfattelse i partiopbygnings-dokumentet om hvad ledelse egentlig er, har været at ledende medlemmer primært har beskæftiget sig med at lede partiet i sig selv og i langt mindre omfang med at lede partiets eksterne arbejde. På et HB-møde i juni 1983 blev problemet formuleret på følgende måde i en rapport: "Vi - Hovedbestyrelsen - er ikke nogen reel ledelse af interventions-arbejdet, vi er en flok parti-bestyrere af interne møder, interne diskussioner, regnskaber, afdelinger, bulletiner, cirkulærer og så videre. Skal denne situation ændres må vi som ledelse ... begynde at lede partiet der hvor vi har prioriteret at opbygge det: i interventionen i fagbevægelsen, fredsbevægelsen og ungdommen" (UB nr. 52). Denne opgave står stadig tilbage at løse.

26. Forkert metode i partiopbygnings-dokumentet. Partiopbygningsdokumentet var et udtryk for en række fejlagtige politiske vurderinger og gav derfor også en række forkerte svar på de næste skridt i partiopbygningen. Det er der i sig selv intet mærkværdigt ved efter som alle politiske organisationer begår fejl. Forskellen består højst i om man vil indrømme fejlene og hvor lang tid man er om at rette dem. Derfor rejser sig spørgsmålet: Hvorfor skulle der gå 5 år inden vi for alvor satte partiopbygnings-dokumentet under en kritisk lup og oven i købet når vi langt tidligere var begyndt at indse og til dels rette nogle af de fejl som partiopbygningsdokumentet var et udtryk for ?
27. En del af forklaringen er at partiet så at sige blev fanget ind af sine egne beslutninger. I partiopbygnings-dokumentet indgik en lang række elementer i en helhed (lige fra valgopstilling til udgivelse af Trotskij på dansk). Men det var ikke alle elementer som havde samme vægt og samme betydning. Nogle af de mest resource-tunge elementer var samtidig nogle af de elementer der gav partiet en profil i offentligheden (f.eks. valgopstilling, ugeavisen og SUF). Derfor veg partiet og dets ledelse tilbage fra at skære i disse elementer da det ret hurtigt efter første kongres viste sig at ressourcerne var mindre end forventet. I stedet gennemførtes en mere eller mindre spontanistisk nedprioritering af alle øvrige elementer i partiopbygningsdokumentet hvor de umiddelbare konsekvenser ikke var så overskuelige, f.eks. forlagsvirksomhed, skoling, støtte til afdelings-opbygning, opbygning af en økonomi som kunne sikre professionelle o.s.v. Kort sagt har vi glemt rugbrødet og koncentreret os om flødeskumskagerne, med det resultat at grundformen er blevet svækket. Et ikke helt ukendt menneskeligt træk.¹
28. Men forklaringen har også en anden del. Og det er at selve metoden som er anvendt i partiopbygningsdokumentet gør det meget vanskeligt at sætte fingeren på det ømme punkt. Metoden består kort sagt i at man går fra det generelle

til det konkrete eller - mere præcist - at man udleder konkrete opgaver-ud fra generelle overvejelser. Et eksempel er afsnittet om opstilling til valg. Det tager sit udgangspunkt i generelle overvejelser om revolutionæres forhold til parlamentarisk arbejde, fortsætter med generelle overvejelser om den parlamentariske tradition i Danmark og om nødvendigheden af at opstille for at blive taget: alvorligt af arbejderklassen . . . og konkluderer på den baggrund at SAP skal indsamle underskrifter for at blive opstillingsberettiget,

Liden tue kan vælte stort læs.

Med LIST kan man endog fange løver,
med magt ikke engang en fårekilling.

Umiddelbart er der intet forkert i logikken og som generel politisk betragtning er den fuldt ud anvendelig. Men opgaver i partiopbygningen kan ikke alene udledes af generelle politiske betragtninger. Ud over at stille spørgsmålene: Er det politisk korrekt, er det nødvendigt og er det hensigtsmæssigt? må et partiopbygnings-dokument også stille spørgsmålet: Er det muligt og er det muligt sammen med alle de andre opgaver vi stiller os. Dette spørgsmål er et helt selvstændigt som må besvares ud fra f.eks. antallet af medlemmer, skolings-niveau, økonomi og meget andet - vel at mærke som det er og ikke som man tilstræber at det skal blive. Og svaret på om det er muligt er i virkeligheden det altafgørende - for hvad hjælper det at det er politisk korrekt, nødvendigt, og hensigtsmæssigt hvis det ikke også er muligt? Intet!

29. En anden metodisk fejl i partiopbygnings-dokumentet er "mixningen" af målsætninger og det næste skridt i partiopbygningen uden at det klart er defineret hvornår der er tale om hvad. Selvfølgelig er der ikke noget galt med målsætninger, men når de optræder på linje med det som skal gøres her og nu betyder det at enhver form for prioritering og dermed taktik i partiopbygningen forsvinder. Som tidligere omtalt betyder det at det bliver de mest ambitiøse og umiddelbart synlige projekter som vinder fortrin frem for de mindre synlige, men ikke desto mindre mindst lige så afgørende opgaver, så som f.eks. skoling, opbygning af et forlag, en langsigtet økonomi. Kort sagt t Uden klare prioriteringer vinder spontaniteten over planlægningen, prestigeprojekterne over de grundlæggende opbygnings-opgaver og flødeskumskagerne over rugbrødet!

30. Disse metodiske fejl har gjort det vanskeligere for partiet at gøre sig fri af partiopbygningsdokumentets konklusioner. Det har været nødvendigt at gå bagom dokumentet for at finde fejlene . . . og det har taget sin tid. På sin vis kan man sige at partiopbygningsdokumentet mest af alt har karakter af en generel lærebog i revolutionær partiopbygning. Som sådan er det værdifuldt og kan på mange områder inspirere år ud i fremtiden. Men som et dokument for det næste skridt i partiopbygningen er det ikke anvendeligt. Hertil behøves noget nyt.
31. Det er også baggrunden for at hovedtrækkene i de sidste 5 års partiopbygning kan vurderes med udgangspunkt i partiopbygningsdokumentet. Selvfølgelig er der truffet en masse beslutninger med konsekvenser for partiopbygningen siden 1980. Men stort set alle disse beslutninger har ligget indenfor de rammer som var afstukket af partiopbygningsdokumentet. Lidt groft sat op kan man sige at alle væsentlige partiopbygningsbeslutninger siden 1980 har været defensive foranstaltninger for at sikre de flagskibe som 1980-kongressen søsatte: valgopstilling, ugeavisen og til dels SUF. Selvfølgelig er der undtagelser. F.eks. den benhårde satsning på fredsarbejdet fra sommeren 1983 med målsætningen om opbygning af en fredsfraktion på 50 medlemmer, herunder en række HB- og afdelings-bestyrelses-medlemmer. Problemet er blot at denne satsning aldrig reelt blev ført ud i livet. Om ikke andet så var i hvert fald den langstrakte underskriftsindsamling fra begyndelsen af 1984 et effektivt instrument til at sikre at satsningen aldrig blev fuldført og at de kammerater som var i fredsbevægelsen blev efterladt der uden den nødvendige politiske og organisatoriske støtte fra partiet. Man kan diskutere fra nu af og til juleaften om satsningen på fredsarbejdet var korrekt. Men det der i sidste ende afgjorde spørgsmålet var underskriftsindsamlingen, d.v.s. det perspektiv om valgopstilling som blev vedtaget i partiopbygningsdokumentet i 1980. Med det som eksempel er det korrekt at sige at det er partiopbygningsdokumentet fra 1980 som har lagt rammerne for partiets arbejde siden. Det er derfor også der vi skal starte for nu at komme videre.

Hastværk er lastværk.

At koge suppe på en pøsevind.

32. Konklusion - hvor står partiet i dag?

Der er ingen tvivl om at Socialistisk Arbejderparti på en række målelige områder er gået tilbage siden 1980. Medlemstallet er faldet med 1/3, dermed er også de økonomiske resourcer blevet mindre, antallet af professionelle er faldet med mere. På den baggrund kunne det være tillokkende at give de politiske og partiopbygningsmæssige fejltagelser fra 1. kongres hele skylden. Dette vil imidlertid være forkert. En af hovedkonklusioner i denne status er jo netop at vi overvurderede SAPs muligheder for vækst, herunder rekruttering. På den baggrund vil det selvfølgelig være noget sludder at tro at vi kunne have vokset kvalitativt ved at have haft en korrekt vurdering af begrænsningerne i vores vækst-muligheder. Der er ikke tvivl om at vores forkerte (og manglende) vurdering af de vanskeligheder vi stod overfor har bidraget til at øge vanskelighederne. Modsætningen mellem forventninger og faktiske resultater har bl.a. bidraget til en del af udmeldelserne og til en vis demoralisering. Det kunne vi til dels have undgået med en mere realistisk vurdering af vores egne muligheder og dermed en fornuftigere anvendelse af vores sparsomme resourcer. Derved kunne vi måske have fastholdt medlemstallet eller i bedste fald øget det en smule. Men det ville ikke have ændret partiets situation kvalitativt.

Hovmod står for fald.

Jeg vil have mine sko syet efter mine fødder,
ikke efter skomagerens hoved.

- 33 Når vi på baggrund af de sidste 5 års partiopbygning skal måle SAPs styrke er det ganske utilstrækkeligt at reducerer det til et spørgsmål om medlems-tallet. Selvom dette selvfølgelig er vigtigt er det samtidig klart at i forhold til mulighederne for at påvirke de objektive omstændigheder som omgiver os (d.v.s. styrkeforholdet mellem klasserne) er det bedøvende ligegyldigt om SAP er 120 medlemmer, 180 medlemmer eller for den sags skyld 240 medlemmer. I alle 3 tilfælde er vi henvist til at arbejde indenfor et styrkeforhold som andre har skabt og som vi ikke har en kæft indflydelse på. Når vi derfor skal måle SAPs styrke må det ske i forhold til vores muligheder for at grube ind i den omgrupperings-proces som foregår på arbejder-bevægelsens venstrefløj med det perspektiv at etablere

en kvalitativt stærkere revolutionær pol. I relation til det er. vores medlemstal kun en blandt en række faktorer som alle har betydning.

34. Siden 1980 har vi på en række områder styrket SAP og dermed vores muligheder for at gribe ind i en kommende omgrupperingsproces på venstrefløjen. Som nogen af de vigtigste eksempler kan nævnes:

- vi har gennemført en vending mod industrien som betyder at et betragteligt antal medlemmer af SAP idag har års erfaring fra industrielle arbejdspladser og fagforeninger og at SAP som parti er en del af (og ikke ad skilt fra som det var tilfældet før 1980) den udvikling som foregår her.

- vi har gennemført nogle underskriftsindsamlinger og valgkampaner som (på trods af negative aspekter) også har givet os nogle værdifulde erfaringer (massekampaner, TV-optræden o.l.) som vi hverken havde kunnet læse os til eller købe for penge og som har givet os et relativt pænt ry i bredere dele af arbejderbefolkningen.

- vi har gennem SUF fået genetableret en vis kontakt til de problemer som rører sig i "ungdommen" og vi har på det seneste rekrutteret unge til vores parti som gennem SUF har erhvervet en vis ledelses-erfaring og udviklet sig til selvstændige revolutionære. Men SAP har forsømt at diskutere og anvise organisatoriske og politiske retningslinjer for opbygningen af SUF.

- vi har formået at omplacere vores ugeavis fra "den gamle venstrefløj" til at blive rodfæstet i arbejderbevægelsens venstrefløj (ganske vist kun den yderste af den) og har dermed skabt et forum for vores politiske synspunkter som ligger langt ud over SAPs umiddelbare sympatisør-skare.

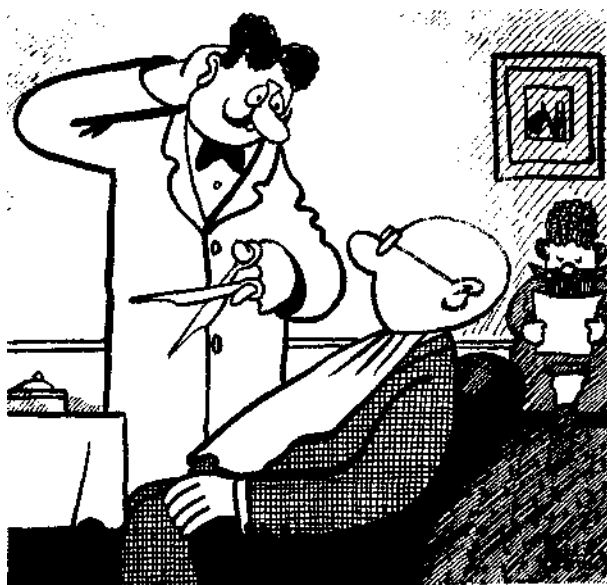
- og vi har generelt øget vores prestige blandt venstreorienterede arbejdere gennem succesfulde initiativer, først og fremmest gennem Karl Jørgensen-kampagnen i 1983 og minearbejdersolidaritetsarbejdet i 1984-85. På alle disse områder har SAP øget sin styrke siden 1980 og dermed forbedret mulighederne for at kunne gribe ind i kommende omgrupperingsprocesser.

35. Men på en række områder har vores indsats eller mangel på samme svækket vores muligheder for med succes at gribe ind i en kommende omgrupperingsproces. Det drejer sig først og fremmest om:

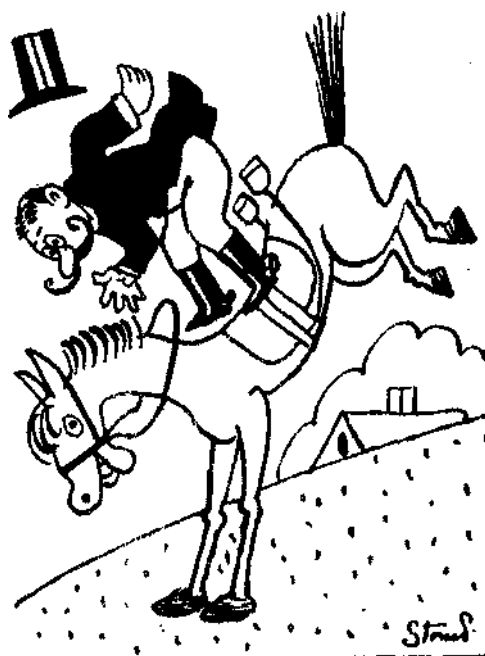
- skoling, hvor de ambitiøse planer fra SAPs 1. kongres overhovedet ikke er blevet realiseret. Bortset fra gennemførelse af en enkelt arbejderhøjskole i 1980 og nogle få kandidat-skolinger har dette område stort set ligget brak. Det betyder ikke alene at mange medlemmer er mangelfuldt uddannet i revolutionær teori, strategi og taktik, men også at partiets kollektive evne til skoling (skolings-tekster, oplægsholdere, pædagogik m.v.) langsomt er blevet udhulet og trues med helt at forsvinde.

- forlagsvirksomheden, hvor de planlagte udgivelser af klassikere er blevet til et par enkelte bøger (SAPs program og Dagtry) og lidt pjecer (primært dokumenter fra FI). I takt med organisationens ændrede sammensætning (socialt såvel som generationsmæssigt) kan det udvikle sig til en katastrofe at det stort set er umuligt at stifte bekendtskab med vores bevægelses grundlæggende bøger på dansk. Ved denne undladelsessynd er vi derudover gået glip af en frygtelig masse penge som bl.a. delvist kunne bruges til at finansiere et professionelt apparat.

- professionalisering og opbygning af et dagligt ledelses-

Man kan ikke klippe hår af en skaldet

Højt at flyve dybt at falde.

team, hvor vi stort set heller ikke er kommet et skridt videre. Vi har brugt: 5 år til at holde forretningerne kørende, men vi står stadig i en situation hvor vi dels ikke selv bestemmer hvem vi. ønsker som professionelle og dels ikke bestemmer om vi har nogen professionelle overhovedet. Den beslutning har vi overladt til arbejdsformidlingen og arbejdsgiverne. Resultatet er dels at f.eks. ugeavisen står i en konstant fare for at blive lukket fra den ene dag til den anden og dels at vi er kommet "5 år bagud" i opbygningen af et daglige ledelses-team for partiet.

Det er på disse 3 områder at fejltagelserne på første kongres (d.v.s. opstilling af for mange opgaver og fraværet af en prioritering imellem dem - af de årsager som tidligere er nævnt) er slået hårdest igennem med de folgeeffekter det har haft på andre områder af partiopbygningen, på disse 3 områder kan man i en vis forstand sige at vi har spildt 5 år - og det er forbandet lang tid i forhold til de opgaver vi kan se at vi kommer til at stå overfor i resten af 80'erne. Men bedre sent end aldrig.

36. I 70'erne opbyggede vi organisationen uden en bevidst partiopbygningsplan. Med udgangspunkt i ungdomsradikaliseringen var vi alligevel i stand til - ofte med en lidt venstreradikal politik - at samle en kerne omkring programmet. Fra 1980 forstod vi at muligheden nu var til stede for at opbygge organisationen i arbejderklassen, vi gennemførte vendingen og forstod nødvendigheden af en samlet plan for partiopbygningen. Delvist som en reaktion på fortiden overdrev vi vores egne muligheder for at gå direkte til "masserne" og vi undervurderede de vanskeligheder som lå foran os. Resultatet blev vedtagelse af for mange opgaver og for få prioriteringer hvilket igen førte til at partiet blev bundet til nogle store projekter, mens en række grundlæggende forberedelses- og opbygnings-opgaver forblev uløst. Vores opgave idag er at fastholde orienteringen mod arbejderklassen og fastholde nødvendigheden af en samlet parti-opbygningsplan, Men samtidig er det vores opgave at forbinde det med perspektivet om "!" omgruppering indenfor arbejderbevægelsens venstrefløj. Et perspektiv som stiller nogle bestemte opgaver i centrum og som nødvendiggør aflivning af enhver illusion om at SAP kan skyde genvej til masserne, det vær ti sig på det politiske eller på det organisatoriske plan.

Politisk Resolution

SAP TAKTISKE HOVEDORIENTERING I DEN KOMMENDE PERIODE OG DE POLITISKE OPGAVER

Den nuværende opgave for SAP er ikke at blive et masseparti d.v.s. som parti at udstrække sin politiske indflydelse til de brede dele af arbejdermasserne. SAPs opgave er derimod at slå rod som politisk tendens i arbejderavantgarden. Den avantgarde, som siden 82 er udviklet i kampen mod Schlüter-regeringens borgerlige klassepolitik. Avantgardens samlingspunkt er "Ud med Schlüter", og i takt med regerings-

indgreb, strejkekampe og Gallup-tal bliver det mere og mere udtalt, at et stort flertal ønsker et arbejderflertal med S og SF i stedet.

Dette er udtryk for en bevidsthed, der siger "Intet samarbejde med de borgerlige". Men samtidig kan vi konstatere, at avantgarden ikke er samlet om et politisk program - et program for et brud med den borgerlige politik - et antikapitalistisk program. Vores opgave er før og under et kommende arbejderflertal at propagandere for et sådant program, udformet som et aktuelt overgangsprogram. Vores målsætning er at bevæbne avantgarden til de kommende kampe, og at gøre programmet eller dele af det til middel for aktion. På den måde kan programmet være et middel til brud med reformismen i stadigt større dele af avantgarden. I forlængelse af denne opgave skal vi over for avantgarden propagandere for hele vores program på alle klassekampens områder. Vi skal fastholde, at brud med reformismen på længere sigt kun har mening, hvis det fører til opbygningen af et revolutionært arbejderparti. Gennem en alsidig politisk propaganda og gennem en linie for arbejderklassens kamp i dag kan vi rekruttere de mest bevidste arbejdere til SAP.

1. Den aktuelle politiske situation betegner en overgangsfase i klassekampen. Hermed menes, at borgerskabets regering har ført en kapitalistisk genopretningspolitik, som nu ligger i ruiner. Optimismen er blegnet. Regeringens forskellige fraktioner skændes indbyrdes om næsten alle væsentlige spørgsmål, så selv borgerskabet er ved at miste tilliden til dens handlekraft.

Når det har vist sig, at kapitalismen ikke kan stabiliseres gennem stram indkomspolitik og hårdhændet finanspolitik, hvad skal den så gribe til, når den ikke engang har haft magt til at være loyal over for sin egen politiske strategi - og når en ny international lavkonjunktur lurer i horisonten?

2. Men regeringens muligheder for at købe sig til succes gennem massiv kredit og pantsætning af arbejderklassen til den internationale finanskapital er ved at være udtømte. Og i dens itre årige levetid har den aldrig haft styrke til at gennemføre de nødvendige opgør med arbejderklassen for at bane vejen for den politik, som nu må gennemføres, hvis regeringen fortsat skal kunne retfærdiggøre sig som forsvarer af borgerskabets interesser.

3. I samme takt som regeringen er ved at slå revner og miste i handlekraft, har den ved sin politik skærpet klasse modsætningerne i en sådan grad, at den ikke uden at puste til disse kan hente hjælp i socialdemokratiet. Og det i en periode, hvor en økonomisk nedgang rykker nærmere, hvorfor en borgerlig regering må skærpe sine angreb på arbejderklassen og afvæbne dens klasseorganisationer for at vinde de kommende klassesammenstød. Hvis ikke, vil borgerskabets politikere ikke løse deres opgave.

4. Den samme situation, som stiller borgerskabet store opgaver, stiller Socialdemokratiet og SF over for uløselige problemer. Kapitalismens kriseramte økonomi rummer ingen plads for reformer. Så de to store reformistiske arbejderpartier kan ikke længere forsvare borgerskabets interesser uden at komme i stigende konflikt med deres eget klassegrundlag. Hvor Schlüter-regeringen har skubbet til radikaliseringen, har denne igen blæst de interne konflikter op i de to store arbejderpartier, hvor ingen af fraktionerne har en politik til at bringe dem afgørende autoritet i arbejderklassen og forankre dem i partiledelserne.

Højrefløjen søger klassisk klassesamarbejde, og venstrefløjen i både socialdemokratiet og SF forsøger at formulere en venstrereformistisk politik, som på en gang skal tilfredsstille arbejderklassens ønsker om kontrol med samfundsøkonomien og redde det kapitalistiske samfund. Men afgørende er, at Socialdemokratiet er ved at miste sit politiske monopol i arbejderbevægelsen.

5. Det er inden for rammerne af dette spændingsfelt, at de afgørende politiske modsætninger vil udspille sig i arbejderbevægelsen. Det er her indenfor, at den virkelige omgrupperings-proces vil tage sin begyndelse, og som vil være bestemmende for omgrupperingsprocessen på den traditionelle venstrefløj.. Vi ser det allerede nu, hvor den reformistiske venstrefløj er tvunget til at formulere en "arbejderpolitik" over for de., økonomiske problemer, som den borgerlige regering har skabt. Men vi ser også, at samme venstrefløjs politik er utilstrækkelig og utopisk. Den bryder ikke grundlæggende med borgerskabets interesser og skrider ikke radikalt ind over for borgerskabets styrkepositioner.

Men det afgørende er, at reformismens venstrefløj er blevet tvunget til at formulere denne politik på grund af skærpeisen af de samfundsøkonomiske problemer og den voksende utilfredshed og radikalisering i arbejderklassen.

Derfor er det ikke det venstrereformistiske SF's vækst, der i sig selv udgør nogen fare for borgerskabet og det socialdemokratiske bureaukrati, men det at dets vækst er blevet en realitet, fordi mange militante og radiklaiserede arbejdere er i begyndende opbrud fra reformismen, uden at denne proces i den aktuelle situation kan få andet udtryk end et venstre-reformistisk. Det er denne underliggende proces, borgerskabet frygter. Det frygter ikke Gert Petersen

6. Venstrereformismen kan ikke løse arbejderklassens problemer. Det kan kun et revolutionært marxistisk parti. SAP er i princippet et sådant parti. Men SAP har som organisation kun begrænset indflydelse i arbejderklassen. Og marxismen som revolutionær teori og metode bæres kun af nogle få avancerede arbejdere. Den eksisterer ikke som strømning SAP er knap nok et parti, men mere en propagandaorganisation, som i princippet repræsenterer arbejderklassens historiske interesser.

Derfor stiller spørgsmålet sig for partiet ikke her og nu, hvordan vi bliver et masseparti, men først og fremmest, hvordan får organisationen kontakt med venstrebevægelsen i arbejderklassen i den hensigt at øge SAP's politiske indflydelse

på de lag i arbejderklassen, som i omgrupperingsprocessen mere og mere kommer i opposition til reformismen. Det er de spørgsmål, SAP må løse som en del af den daglige kamp om lederskabet for at vokse ud over propagandaorganisationsstadiet. Partiet vokser ikke automatisk som en funktion af klassekampens skærpelse. Kun ved sin levende, selvstændige politiske indgriben i de aktuelle politiske konflikter i arbejderbevægelsen. Og det kan SAP, netop fordi vi bygger på OVERGANGSPROGRAMMET som den eneste metode til at slå bro over kløften mellem arbejdernes aktuelle bevidsthed og den objektive nødvendighed af at erobre den politiske magt i samfundet.

7. De aktuelle opgaver for SAP stiller sig derfor således. Hvor brede dele af arbejderklassen søger enhed i modstanden mod den borgerlige regering, splitter de reformistiske ledere. Hvis SAP i denne situation konsekvent skal repræsentere venstrefløjen i arbejderbevægelsen, må vi propagandere enheds-politik på et klassegrundlag, og partiet finde praktiske veje hertil.

SAP skal ikke som parti nære nogen illusioner om at være en del af en enhedsfront. En sådan opbygges kun blandt masseorganisationer. Men SAP skal i praksis bidrage til at opbygge aktionsenhed på et klassegrundlag, hvor vi på grund af atramme prioriteringer har mulighed for det. Dette kan med vores størrelse kun blive i begrænset omfang og i dele af arbejderklassen, men vil tjene som et eksempel på vores politik i praksis, både for medlemmerne og den avnantgarde, vi ønsker at vinde. SAPs ledelse skal samtidig værne om partiets politiske selvstændighed, uafhængighed og ret til at kritisere de ledere, som måtete stå i spidsen for aktionsenheden.

8. SAP kan ikke propagandere enhedspolitik og holde sig fri af opportunisme, hvis ikke partiet samtidig med at vi kæmper for enhed på arbejderklassens egne krav, også har et aktionsprogram, som kan forbinde arbejderklassens nuværende problemer og krav med de strategiske opgaver. SAP er ikke i en historisk position, hvor det kan lede masserne med et sådant program, men partiet kan propagandere dets nødvendighed og politiske linje over for arbejderavantgarden, som ikke af sig selv bryder med reformismens illusionspolitik.

SAP kan heller ikke orientere sig i den daglige politiske kamp uden et kort program, som er blevet til som produkt af en levende og konkret analyse af den aktuelle klassekamps betingelser og problemer.

Det må være et program, som grundlæggende tager udgangspunkt i de samme problemer, reformisterne forsøger at løse, men hvor vores program i sin konsekvens bryder med kapitalismens logik og danner grundlag for at afsløre reformisternes utopier og erobre lederskabet i avantgarden. Det må være et program, som

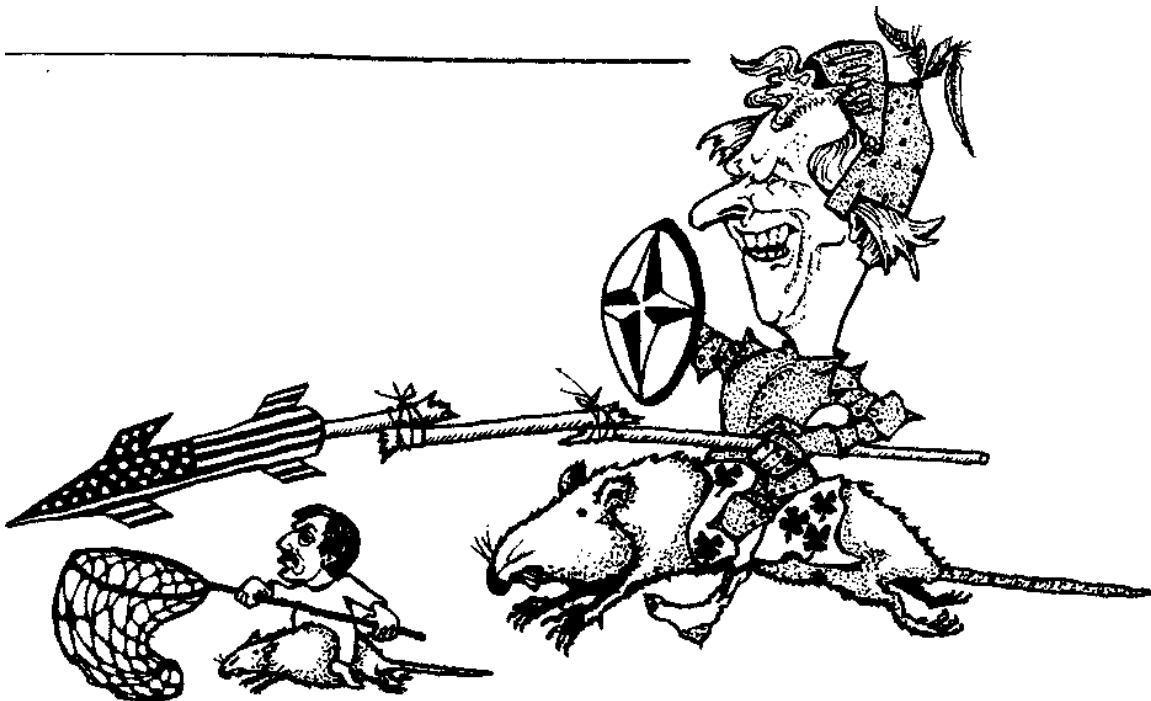
sætter arbejderne nuværende krav på begreb og kombinerer dem med de akridt, en arbejderregelring umiddelbart må tage, hvis den skal løse arbejderne problemer og bryde med borgerskabet,

En aktuel udformning af et sådant program har vi skitseret i forslaget til aktuel politisk udtalelse:

- 35 timers arbejdsuge med fuld løn- og personalekompensation.
- Genindførsel af dyrtidsreguleringen.
- Forhøjelse af mindstelønnen.
- Social genopretning.
- Intet samarbejde med de borgerlige.
- Andre undertrykte og udbyttede gruppers krav. Det gælder bl.a. de uddannelsessøgende, pensionisterne og de små selv-r stændige inden for landbrug, fiskeri, håndværk, service og detailhandel.
- Fjernelse af hindringer for arbejderklassens kamp. Væk med Hovedaftalen og Arbejdsretten. Væk med blokadecirkulærerne. Bekæmp lovgivning mod eksklusivaftaler.
- En beskæftigelsesplan, der gennem 35 timers arbejdsuge og offentlige arbejder sikrer arbejde til alle.
- Åbning af alle regnskabsbøger for at kontrollere kapitalisternes transaktioner bag arbejderne ryg.
- Arbejderkontrol i. både private og offentlige virksomheder.

- Nationalisering af kapitalens kommandoposter. Først og fremmest banker, sparekasser, forsikringsselskabet og energisektoren.
- Nationalisering af virksomheder, der nægter at indordne sig under arbejdernes beskæftigelsesplan eller som nægter at opfylde kravene til indre og ydre miljø.
- Statsmonopol på udenrigshandel.
- International solidaritet med undertrykte og kæmpende i alle dele af verden.
- For en arbejderregering, der bygger på arbejderklassens organiserede styrke og som fører bruddet med borgerskabet helt igennem ved at gennemføre dette program.

9. Et sådant program må vi propagandere for i fagbevægelsen og udtrykkeligt gøre det klart i enhver situation, at det også er utopi, hvis

ikke arbejderne organiseres selvstændigt for det. Og hvis ikke de fører kamp mod de højrefløjsledere, der er parat til at forråde det, og hvis ikke denne kamp forbindes med kampen for demokratisk kæmpende fagforeninger.

SAP må også gøre det klart, at et sådant program vil kollidere med borgerskabets interesser i en sådan grad, at det vil gøre alt for at bekæmpe det og sabotere dets virkeliggørelse. Derfor må arbejderklassen være organiseret omkring sit program for at kunne forsvare det.

Et sådant program må også være det, vi udfordrer en kommende borgerlig arbejderregering på. Ikke fordi det er en fiks ide, men fordi det griber fat om de konkrete problemer og anviser de nødvendige løsninger. Programmet skal ikke afskære os fra masserne, fordi de har

illusioner om en SD/SF regering, men vise især over for avantgarden at skønt vi øm parti deler deres opfattelse af, hvilke problemer der skal løses, så mener vi, at den politik deres ledere lægger frem er utilstrækkelig. Derfor propagerer vi vores egen politik - selv om vi står sammen i handling, Et sådant program kalder vi et aktionsprogram, fordi det er

-beregnet på at bringe SAP i stand til at vinde indflydelse i arbejderavantgarden og gøre den i stand til at lede hele klassen,, Et sådant program må altid være en organisk funktion af Qvergangsprogrammets_ metode,

10. Arbejderregeringspørgsmålet lever konkret i arbejderbevægelsen som et alternativ til borgerskabets regering. Enhver større klassekonflikt under de aktuelle styrkeforhold ender med spørgsmålet om regeringsmagten. Vi så det under påkestrejkerne og for nyligt omkring "EF-pakken og "Påskepakken". Ønsket om en arbejderregering, som på de givne betingelser ikke kan blive andet end en borgerlig arbejderregering» udtrykker en voksende klassebevidsthed og politisk modenhed i arbejderklassen, En sådan regering vil i. sin tendens være i modsætning til klasse-samarbejdet, selv om de reformistiske ledere vil forsvare dette allerede dagen efter indsættelsen. Derfor vil en ådan regering i den aktuelle situation blive en ustabilitetens regering og være akse for næste etape i klassekampen, idet den fra første dag vil komme i konflikt med begge klasser og - uanset hvad den gør - puste til klasse modsætningerne. I den forstand vil selv en SD/SF regering være et progressivt skridt fremad, der kan blive en dynamisk løftestang for en yderligere radikaliserings af arbejderklassen. Men om det skal gå sådan, eller en sådan regering blot skal bane vejen for en ny og endnu mere selvbevidst borgerlig regering, afgøres ikke af denne regering selv, men af hvorvidt det lykkes arbejderavantgarden at samle si% om et bestemt program og lede det store flertal i kampen for at få det gennemført.

11. SAP må gå forrest i kampen for, at arbejderne ønske om en arbejderregering bliver til virkelighed. SAP må propagandere, hvilken politik en sådan regering skal føre, og hvordan arbejderklassen kan få den bragt til magten - og hvordan den forsvares over for borgerskabets modangreb. SAP må hele tiden advare mod for stor tillid til lederne i Socialdemokratiet og SF. SAP må aldrig undertone over for arbejderne nødvendigheden af, at de kæmper for en åadan regering, hvis den skal føre

deres politik. Den vil ikke gøre det af sig selv.

SAP må politisk propagandere for at forberede avantgarden på en sådan regering. Når de reformistiske ledere taler om kontrol med kapitalgevinster gennem OD, om øget beskatning af kapitalgevinster, om øget modstand mod integration i kapitalens EP, om defensivt forsvar osv, må SAP hver gang tage udfordringen op, og over for især avantgarden propagandere hvilken politik, der faktisk er nødvendig og hver gang trække en linje til den kommende arbejderregering. SAP må i fagforeninger, hvor venstrereformister dominerer, udfordre dem på deres ansvar for at kæmpe for enhed omkring en arbejderregering, som gennemfører klassens krav. Ti må, hvor det er muligt, opbygge oppositioner om de næste skridt i kampen (åbning af strejkekasser, væk med arbejdsretten, for opbygning af generalstrejke o.lign.). Og i fagforeninger, hvor højrefløjen dominerer, må SAP propagandere - og hvor det er muligt opbygge - en front af oppositionelle medlemmer, der vil kampen for en arbejderregering - mod deres højreledere. SAP må generelt i hele sin propaganda åbne op for, at kampen og presset for en arbejderregering organiseres og udvikles nedefra, og at den oppositionelle virksomhed i fagbevægelsen centraliseres i regeringskravet og programmet. Og SAP må gøre sig til den propagandistiske forsvarer af arbejderklassens forventninger til en sådan regering og tage praktiske skridt til at mobilisere ifaod alle klassekompromisser.

12. Arbejdernes krav om politisk enhed har først og fremmest sit udspring i fagforeningerne. Vi så det tydeligt op til påskekonflikten. Men kravet vokser også i socialdemokratiets og delvist SP's nedre regioner. Det er inden for disse rammer, at arbejderavantgaråen konkret udvikler sig. SAP må derfor styrke sit propagandistiske arbejde her for at blive en del af denne bevægelse.

SAP kan dog ikke som lille propagandaorganisation øve direkte indflydelse på de politiske kampe i de to store arbejderpartier. Men disse kampe foregår ikke isoleret fra kampene i fagbevægelsen, og det er derfor primært her, at SAP skal udfolde sin politiske aktivitet. Det er også her presset på de to store partier skal bygges op. Derfor må det blive en hovedorientering for partiet at styrke det revolutionære arbejde i fagforeningerne. Det betyder, at det politiske arbejde i fagforeningerne klart må underordnes partiets ledelse og taktiske orientering.

Opgaven "bliver derfor, at SAP's politiske ledelse virkelig leder det politiske arbejde i fagforeningerne på en sådan måde, at partiet bliver i stand til at udnytte alle åbninger og konflikter i reformisternes rækker og alliere sig med venstre fløjen i dens kamp mod 'højre. Om SAP skal tage initiativet eller propagandere for oppositioner eller klassekampstendenser på helt enkle og konkrete spørgsmål, så som en opposition mod Georg Poulsens EF-forrædderi, eller propagandere for bredere fronter eller om det aktuelt er vigtigere at kæmpe for en styrkelse af Tillidsmandsringene, kan kun afgøres konkret. Det vigtigste er, at SAP's politiske orientering i fagforeningsarbejdet altid tager udgangspunkt i den aktuelle bevægelse for at blive en del af den og forsvare enheden på et klassegrundlag.

En hvilken som helst oppositionsdannelse eller frontdannelse bliver først til matriel kraft, i det øjeblik den udtrykker og centraliserer hovedstrømningerne i arbejdernes bevægelse. Det er også ud fra dette grundlag, at SAP konkret politisk må tilrettelægge sin overenskomst-kampagne. Og da den taktiske hovedopgave her og nu er at få væltet

den borgerlige regering og bragt en arbejderregering til magten, så er det primært en opgave for partiet at finde konkrete veje til at propagandere for denne orientering i fagbevægelsen og snævert forbinde den med overenskomstkampen.

13. Den politiske udvikling og klassepolarisering har bragt de centraltiske organisationer ud i dyb krise og opløsning. Højrefløjten i VS "de røde realister" har indtaget klare reformistiske positioner, mens VOP'erne fastholder traditionel VS-politik. Det er SAP's opgave at fastholde VOP'erne på afvisningen af enhver "pakkeløsning", der kan forringe forholdene for arbejderklassen, samt en afvisning af reformisternes indkomstpolitik, herunder deres OD-projekt. SAP skal politisk forklare overgangsprogrammets metode, der afviser en opdeling af programmet i et maximums og et minimumsprogram, og som anviser en socialistisk strategi. Uden en klar forståelse af dette vil VOP'erne ikke kunne forholde sig taktiske til et kommende arbejderfiertal uden fare for at havne i den reformistiske sump. AT VS's udvikling er interessant skyldes ikke partiets indflydelse i arbejderklassen, men at det gennem sin folketingsrepræsentation udgør en opfattet politisk retning i arbejderbevægelsen, en retning på et klassegrundlag, mod reformisme og stalinisme.

Hermed udgør VS som parti over for avantgarden et eksempel på "den revolutionære tradition". VS står således i vejen for udbredelse af et revolutionært program og en revolutionær metode i arbejderklassen. Denne hindring skal fjernes ved en korrekt taktik. SAP's opgave består i at udvikle kontakterne og diskussionerne med VOP'erne omkring det grundlag, et revolutionært parti skal opbygges på, ud fra 4. Internationales program og principper. Som konsekvens af dette opfordrer vi til en intern afklaring af VOP som strømning, der må indebære et opgør med 15 års eksperimenteren med en altfavnende socialistisk organisation. Perspektivet er at opbygge et revolutionært arbejderparti på et klart program, en socialistisk strategi og en anvendelig taktik over for opbruddet med reformismen. - Et parti, der må opbygges uden for VS's nuværende rammer. For SAP er VOP'erne de vigtigste - af de centraltiske strømninger - fordi deres historiske placering udtrykker en reel eksisterende strømning inden for arbejderavantgarden, som

i begrænset omfang er en del af VS's udviklingsdynamik* i modsætning til SAP, RS og IS.

Til forskel fra VOP'erne har RS erkendt nødvendigheden af at opbygge et nyt revolutionært arbejderparti uden for VS's nuværende rammer, og RS'erne er begyndt på en mere seriøs måde at udvikle et revolutionært program. I den forstand bevæger RS sig bort fra centrismen og mod den revolutionære marxisme. Som strømning eksisterer RS som en lille del af den faglige venstrefløj og er som sådan en politisk konkurrent til SAP. Derfor må vi politisk tage RS alvorligt og i det omfang, der er mulighed for det, udvikle konkret samarbejde ud fra de opgaver, arbejderavantgarden stilles overfor. SAP må gå politisk i offensiven over for RS's forsøg på at "definere sig som strømning" i forhold til 4. Internationale og udfordre RS med henblik på stillingtagen til et revolutionært program, der bygger på klarhed om de strategiske principper, vores tradition bygger på, og på en konkret analyse af klassekampssituationen og de opgaver, den stiller - udmøntet i et klart aktionsprogram. Enhver eventuel sammenslutning må foregå på grundlag af klare politiske principper og ikke på grundlag af, at RS eller VOP opfatter sig selv som revolutionære eller leninister. I forhold til en politisk offensiv over for andre grupper er det en vigtig forudsætning, at vi ikke kun henvender os til disse gruppers ledelse, men specielt til deres medlemmer. Dette gælder også for SAP'erne. Vi må udruste, ikke bare vores ledelse, men også medlemmerne med vores program, så også de er i stand til at være politisk i offensiven. Generelt slår vi fast, at ingen af de centristeriske strømninger, som vi kender, har en selvstændig historisk rolle, men lever og udvikler sig på ryggen af hovedtendenserne i arbejderbevægelsen. Derfor kan omgrupperingsprocessen på "venstrefløjen" heller ikke forstås eller udnyttes, med mindre den grundlæggende knyttes snævert sammen med omgrupperingsprocessen i hele arbejderbevægelsen. Den sidste betingelse den første.

14. Ovenstående punkter må udgøre principperne for SAP's hovedorientering i den kommende kongresperiode i forbindelse med den nationale klassekamp. Men klassekampen i Danmark er snævert forbundet med den internationale udvikling. Og det ligger i hele 4« Internationales tradition, at udvik-

lingen af en revolutionær internationale ikke er en lineær proces eller en blot og bar samling af politiske strømninger. Men omvendt en dialektisk proces, hvor international samling og klarhed er en forudsætning for national politisk fremgang for ée enkelte sektioner.

Det ville være illusionsmageri, især i den aktuelle spændte internationale situation, hvor imperialismen optrapper sin reaktionære politik overalt, at vinde politisk rodfæste i arbejderavantgarden, hvis ikke hele vores politiske orientering i fagforeningerne er snævert forbundet med et internationalistisk perspektiv.

Derfor er SAP¹s medvirken til internationalens opbygning og udvikling en opgave» som partiledelsen må prioritere højt i opbygningen af vores egen organisation.

Herfra hvor vi står

• om opbygningen af sap

Sap.s overordnede målsætninger

Opbygningen af SAP må have to udgangspunkter. For det første stiller den objektive situation i kapitalismens forfaldsperiode nogle krav. Det er at danne et parti, der kan overleve og styrkes igennem de kriser og kampe kapitalismen medfører, og sluttelig tage ledelsen af arbejderklassen og arbejderbefolkningen og dermed lede en socialistisk revolution.

Dette udgangspunkt kræver, at partiet har et fuldstændigt program, dvs. selv er klar over sine opgaver og kan skole sine medlemmer og sympatisører i dette. Det kræver at partiet er et kadreparti, og at partiet har sin hovedstyrke i arbejderklassen, og at partiet deltager i alle aspekter af klassekampen.

Et sådant leninistisk parti kan ikke erstattes af noget som helst andet, f.eks. ikke af et 'klassekampsparti' eller af en 'revolutionær blok'.

Vores andet udgangspunkt er den situation som er i Danmark, i dansk arbejderbevægelse i dag og i SAP.

Den politiske hovedorientering der er overordnet for hele SAPs arbejde er kampen mod SchlUter-regeringen. Dette indebærer at vendingen mod industrien, opbygningen af faglige fraktioner og koordinering af arbejdet på arbejdspladser og i fagbevægelsen har højeste prioritet. Opgaverne bliver primært at udvikle en samlet kampagne i forbindelse med de kommende overenskomstforhandlinger, hvis udfald bliver afgørende for regeringens liv, og det kommende folketingsvalg.

Som en del af denne overordnede orientering er det hele partiets opgave at forbinde sig med opbruddet i arbejderklassen, gennem udvikling af oppositionsarbejdet, for at gøre fagforeningerne til kamporganisation.

Opgaven består bl.a. i at SAP gennem offensive diskussioner med SF og igennem begrænsede initiativer i fagbevægelsen i fagbevægelsen og i bevægelserne tilkæmper sig rollen som bevægelsens venstrefløj, med klassekampsorienterede svar på hvordan arbejderavantgarden skal forholde sig til et evt. kommende arbejderflertal.

Politisk bliver det en væsentlig opgave, at det ikke blot bliver fagbevægelsens øjne der retter sig ind mod et kommende arbejderflertal, men at SAP også bidrager til at dette gælder de øvrige bevægelser, således at disse - hvis arbejderflertallet opstår - kan bidrage til det størst mulige pres.

Om omgruppering.

Opbygningen af et revolutionært parti i Danmark vil ikke blot gå i ret linie, hvor SAP vokser skridt for skridt. Det vil ske gennem omfattende bnjd og omgrupperinger i arbejderbevægelsen, bl.a. i de kommende år.

Omgruppering er vigtig, dels for at vinde en række erfarne kammerater til et revolutionært parti, dels for at fjerne organisationer der i dag står mellem arbejderklassen og revolutionære synspunkter.

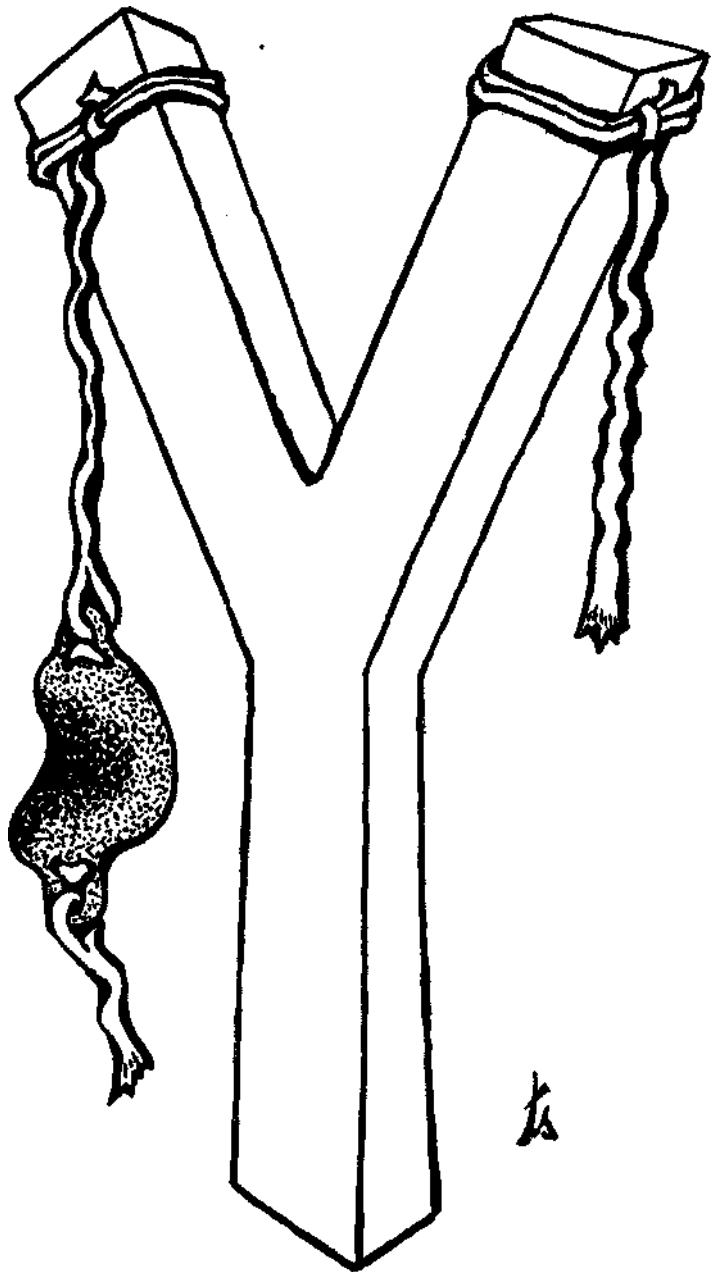
I 1967 skete der et afgørende brud i dansk arbejderbevægelse. VS blev dannet, som en venstredsplittning fra SF. Organisationen vendte sig mod et reformistisk udsalg i det røde kabinet, men havde iøvrigt ingen samlet opfattelse af noget som helst, herunder ikke hvordan man laver en revolution.

I de næsten 20 år VS har eksisteret, har organisationen altid været uafklaret, sjældent i stand til samlet handling og altid vaklende. Derfor har vi også igennem årene sagt at VS, og de strømninger der var i VS (med undtagelse af de gamle RSere) var centrister. Centrisme er en samlebetegnelse for politiske strømninger som helt eller delvist har brudt med reformismen, men som ikke har tilegnet sig en revolutionær strategi. Centrismen er således en overgangsform, der enten kan udvikle sig til revolutionære eller falde tilbage til reformismen. I historiens løb har centrismen både udviklet sig som venstresplittelse fra reformistiske organisationer og som højresplittelser fra revolutionære og stalinistiske organisationer. Der er al mulig grund til at vi har kaldt VS en centristisk organisation. De har kaldt sig selv revolutionære - men de har aldrig som parti haft bare det minimum af handling, eller strategi, der har gjort, at VI skulle kalde dem det.

VS har vaklet gennem 19 år, fra de gode år i 60erne og op i 80ernes krise. Det sociale grundlag i middelklassen er gået længere og længere til højre. Og her i de seneste år har vi set, hvordan partiet organisatorisk har ændret sig mere og mere fra at være et kampparti (for slet ikke at tale om et avantgarde parti) og mere og mere bliver et parlaments-parti. Og vi har set hvordan VS er gået til højre.

Det der sker for øjnene af os, er at VS langsomt er ved at holde op med at vakle - holde op med at være et centristisk parti - for at blive et reformistisk parti. Denne proces sker gradvist, den er ikke slut endnu. Døde af VS kæmper imod denne udvikling.

Det giver os muligheden, men netop også kun muligheden for at slå ind i VS - splitte reformister og centrister fra hinanden, og vinde centristerne. I denne proces kan vi lave en lang række organisatoriske kompromisser, men ingen politiske. For vi ved, at hvis vi ikke kan vinde f.eks. Venstreoppositionen i VS for revolutionære standpunkter så kan de ikke med det program de har i dag, i længden holde stand overfor højredrejningen i VS. Ja, vi ser allerede i dag, hvordan de bliver tvunget til højre.

VOP er en løst organiseret strømning, som ikke er enig om særlig meget. Det er et 'mini-VS' som det så ud for 4-5 år siden, så at sige. De regner stadig med, og arbejder for et kompromis med VS højrefløj, hvor vi tværtimod må arbejde for et brud. De går i praksis imod en leninistisk partiopbygning, og går ind for at VS skal fortsætte som det er i dag. De er for et arbejderflertal, selv om de ikke mener at det har noget strategisk perspektiv. Imidlertid opstiller de intet alternativ selv, og har ikke overvejet hvad arbejderbefolkningen skal gøre, når borgerskabet massivt angriber arbejderflertallet.

Endnu har ingen kræfter indenfor venstreoppositionen klart forstået overgangsprogrammet og dets metode. Det betyder at også VOPerne formulerer de dagsaktuelle krav og revolutionære krav som adskilte størrelser, der ud fra de givne styrkeforhold skal fremsættes. Med andre ord: de opdeler programmet i et maximums og et minimumsprogram, og forstår ikke den dynamik og funktion overgangskravene har i udviklingen af radikaliseringen og styrkeforholdene. Når centriste orienterer sig imod reformisterne uden en klar forståelse af dette, ligger der en indbygget dynamik, der kan føre dem ind i reformsitiske blindgyder.

Det må være klart, at enhver ide om at SAP og VOP skal slutte sig sammen er forkert i dag.

Omgruppering er en langsigtet mulighed, og det er kun en mulighed, hvis vi indleder en benhård politisk kamp og polemik mod VOP.

Revolutionære Socialister er også en een-tristisk organisation. De har en klarere (og rigtigere) opfattelse af mange ting, end VOP, og de arbejder ihærdigt på at afklare sig programmattisk.

Men for det første har de en dybt sektærisk og skematisk opfattelse af hvordan man skal anvende arbejder-enhedsfronten, og hvordan man i det hele taget fører en politisk kamp mod reformismen, udover at skælde dem ud, altså.

Derudover er de uenige med SAP på internationale spørgsmål, såsom spørgsmålet om Sovjetunionens klassekarakter, Nicaragua-

as revolution, den permanente revolution mm.

Intet tyder på at RS er på vej til højre. Derimod tyder en del på, at organisationen er i organisatorisk opløsning, især i provinsen. Indtil i dag har RS ikke vist den store interesse i et sæ samarbejde med SAP. Hvis SAP overhovedet skal kunne vinde nogen fra RS, for slet ikke at tale om et flertal, så kræver det politisk polemik.

Omgruppering i dagens Danmark må altså først og fremmest ske gennem politisk kamp med centristiske positioner. Her må vi bruge Klassekampen, Socialistisk Information, vores forlag og alle muligheder for møder, samt den presse de andre råder over. Gennem medlemsskoling må vi gøre alle SAPere i stand til at diskutere offensivt med VOPere og RSere, hvor de møder dem.

Det er desværre ikke kun et spørgsmål om at sige de ting, vi i dag har udarbejdet. Det er i høj grad et spørgsmål om at udvikle en polemik og en kritik af de andre - og at foretage en programmatisk genoprustning.

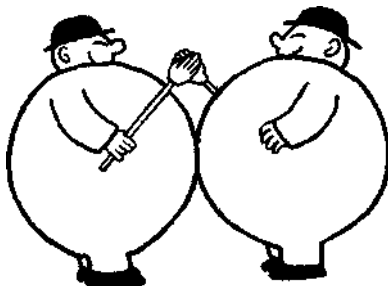
Men får vi noget ud af at bruge så meget tid på polemik, vil nogen sikkert spørge?

-Ingen kan garantere, om vi får sat gang i en omgruppering. Men en ting er sikkert, at vi får ud af det - Vi får udviklet vores politik. Det er et særkendetegn ved marxismen, at en række af dens vigtigste landvindinger er sket som polemiske værker med andre strømninger i arbejderbevægelsen.

Det gælder f.eks. "Den tyske ideologi" og "Kritik af Gotha-programmet" (Marx), "Anti Dühring" (Engels), "Hvad må der gøres" (Lenin), "Til forsvar for marxismen" (Trottskij), og "Kampen for et proletarisk parti" (Cannon).

Udover polemik, må vi også når det kan lade sig gøre, lave aktionsenhed med RS, VOPm.fl.

Vi skal ikke tilpasse vores politiske prioriteringer til dem, men gøre, hvad vi finder mest hensigtsmæssigt i forhold til klassekampen og opbygningen af et selvstændigt parti. Ud fra dette må vi hver gang overveje, om, og hvordan, vi kan arbejde sammen med RS/VOP.

Udgangspunktet for det faglige arbejde

En væsentlig side af vores faglige arbejde i den kommende tid er at forbinde os med og øve indflydelse på arbejderavantgarden. Det indebærer dels en målretning af vores propaganda, og dels forskellige former for samarbejde på arbejdspladser og i fagforeninger. Vi kan ikke opstille formler for dette samarbejde. Men det må være en målsætning, at vi åbner vores strukturer og møder med det formål at gøre samarbejdet så tæt som muligt - for bedst muligt at kunne påvirke avantgarde-arbejdere, og for at kunne rekruttere enkelte af dem.

Det er det faglige udvalgs opgave at udvikle disse målsætninger til konkrete initiativer.

OK87 og kampen mod Schlüter regeringen bliver de centrale elementer i vores arbejde. Det bliver omkring disse ting at vi først og fremmest får mulighed for at arbejde sammen med dele af arbejder-avantgarden, og op til OK87 skal vi tage initiativ til at samle en kerne af folk, der vil være på parat til at føre denne kamp sammen med kampen mod regeringen. Vores målsætning er at medvirke til udviklingen af en klassekamps-strømning i arbejderklassen - en strømning i opposition til fagbureaukraterne og de reformistiske politikeres classesamarbejde.

Det er det faglige landsudvalgs opgave at fastlægge retningslinjerne for en kampagne og enhedsinitiativer op til OK87.

Nationale kampagner

Kampagnen op til OK87 vil være den eneste nationale kampagne, som omfatter alle den faglige fraktions medlemmer, i den nærmeste fremtid. Men med det er ikke sagt at det faglige arbejde skal indskrænkes til denne kampagne. Vi skal stadig fastholde en alsidig politisk propaganda som en vigtig del af vores profil. Det er et faktum, at avantgarde-arbejdere ikke 'blot' radikaliseres på faglige spørgsmål. Og det er vores opgave at udvikle radikaliseringen på alle politiske spørgsmål - nationale som internationale. Det er ikke mindst vigtigt i vores bestræbelser på at rekruttere de mest bevidste i SAP.

Dertil kommer, at vi skal være mere fleksible i vores forståelse af kampagner. Vi skal så at sige operere på flere niveauer. Ud over de altomfattende, langstrakte nationale kampagner, skal vi gennem de faglige udvalg og fraktioner kunne gennemføre mindre kampagner. Det kan være korte propaganda-fremstød indenfor bestemte områder og brancher. F.eks. på værfterne eller indenfor elektroniskindustrien. Eller det kan være forsøg på at opbygge oppositioner indenfor bestemte forbund eller fagforeninger på spørgsmål som er specielt relevante de pågældende steder.

De forhåndenværende søm

Det er stadig en beklagelig kendsgerning, at vores ressourcer er meget begrænsede. Vi har ikke idag bare skyggen af mulighed for

at udfordre de reformistiske partiers lederskab generelt i fagbevægelsen. Men ved en organiseret indsats kan vi på enkelte områder få indflydelse. Og ved at målrette vores propaganda, og udvikling af samarbejdet på den faglige venstrefløj - lokalt som nationalt - kan vores indflydelse strække sig ud i større dele af avantgarden.

Udgangspunktet for vores begrænsede muligheder er fortsat en forankring blandt de arbejdergrupper, hvor radikaliseringen har de bedste materielle og bevidsthedsmæssige muligheder. Det vil først og fremmest sige i SID og KAD fagforeninger,

Vi har i dag medlemmer, som har indflydelse i andre fagforeninger (Metal, Grafisk, Keramisk), og det skal vi fortsat have. Men vores fortsatte bestræbelser på at styrke forankringen i arbejderklassen skal ske indenfor SID og KAD.

Dette er en overordnet målsætning. Men det må ikke få os til at gemme, at vi har medlemsressourcer udenfor industrifagforeningerne. En del af partiets styrke ligger i, hvor vidt vi er i stand til at inddrage alle medlemmer i partiopbygningen - medlemmer som arbejder indenfor det offentlige, studerende, arbejdsløse o.a. Vi skal ikke gøre os illusioner om at opbygge fraktioner og afsatte ledelsesressourcer på disse områder. Men vi skal udnytte alle muligheder for at få alle medlemmer til at arbejde kollektivt politisk der, hvor de nu engang er, og dermed fungere som partiets øjne og ører. Specielt skal vi, så vidt muligt, inddrage offentligt ansatte i de faglige fraktioner - vel vidende, at der også foregår en betydelig radikalisering indenfor grupper som f.eks. lærere og pædagoger.

En støtte fra partiet til at organisere medlemmer indenfor industrien har sine begrænsninger, men det må ikke føre til en barriere for medlemmernes udbredelse af propaganda og rekruttering her. Med det som udgangspunkt må vi som parti stille "krav" for at kunne udnytte mulighederne - krav om, at al viden, der kan have betydning formidles til partiet gennem skriftlige og mundtlige rapporter. En side af "viden", som har sin egen betydning, er faglig viden på områder som: Økonomi, Jura, Kultur, Arbejdsmiljø, teknologi osv. Vi ved at mange medlemmer ligger inde med viden på disse områder. Det er afdelingsbestyrelsernes opgave at gøre medlemmernes individuelle viden til partiets ejendom, til brag på mader, i Klassekampen og i SI.

Vores begrænsede ressourcer giver os en pligt til at foretage skarpe prioriteringer - en målsætning mod avantgarden indenfor de industrielle fagforeninger (først og fremmest SID og KAD).

Men det må ikke føre til en "stivnakket hed" - som meget let kan føre til en opdeling af medlemmerne og manglende udnyttelse af de ressourcer, vi rent faktisk har. Vores skarpe prioriteringer er ikke noget helligt princip, men skal ses i den politiske sammenhæng, der siger os, at vi skal medvirke i op-

bygningen af et socialistisk arbejderparti, der kan lede en socialistisk revolution. I vores nuværende situation h« vi brug for at alle medlemmer (nuværende som kommende) er

bevidste om deres plads i partiopbygningen. Kun det kan levendegøre partiet og danne basis for skoling, rekruttering og uddannelse af nye ledere.

Jernets arbejdsgivere har stillet krav om en lavere mindsteløn i Jernindustrien. De ønsker bevidst en større lønspredning og dermed større indbyrdes splittelse mellem faglærte og ufaqlærte. De ufaqlærte indenfor Danfos koncernen tog i foråret 1984 kampen op mod øget lønsplittelse.

Styrk vendingen - Styrk det faglige arbejde

En af de vigtigste landvindinger i opbygningen af SAP siden 1980 er vendingen mod industrien. Det har givet os en lang række organisatoriske og ikke mindst politiske muligheder af betydning for den videre partiopbygning.

Men hvis vi skal udnytte de muligheder, og overvinde de svagheder, som er fulgt i kølvandet på vendingen, er det nødvendigt at tage en række konkrete skridt.

For det første må vi konstatere, at vendingen ikke har betydet at vi har kunnet samle det store flertal af partiets medlemmer i celler på udvalgte arbejdspladser. Og der er ikke udsigt til, at det kan lade sig gøre i den nærmeste fremtid. Dels er vi ikke selv herrer over, hvor der rent faktisk er arbejde at få. Dels kan det være svært eller umuligt for, nogle medlemmer at rive deres sociale situation op - skifte arbejde, droppe et studie o J. Det er vores udgangspunkt. Vi skal stadig udnytte alle muligheder for at samle os på store arbejdspladser. Og vi skal stadig forsøge at motivere medlemmerne politisk for at søge arbejde i industrien.

Men vi må samtidig, ud fra vores nuværende udgangspunkt, opbygge strukturer, som kan gøre hvert enkelt medlems arbejde til en del af partiopbygningen.

Organiseringen af det faglige arbejde

Forudsætningen ! ; eis styrkelse af det

faglige arbejde er en bedre organisering. Det betyder konkret:

- at HB umiddelbart efter kongressen nedsætter et Fagligt Lands-Udvalg med deltagelse af HB-medlemmer.

- at FLUs vigtigste opgave er at fastlægge retningslinierne for nationale kampagner på arbejdspladser og i fagforeningen; og at afholde nationale faglige fraktionsmøder.

- at FLU også skal sikre det nationale samarbejde indenfor de vigtigste fagforbund først og fremmest SID, KAD og Metal.

- at de sjællandske medlemmer af FLU udgør et fagligt sekretariat, som kan lede kampagner.

- at der mindst to gange om året afholdes nationale faglige fraktionsmøder - for alle fagorganiserede, såvel privat som offentligt ansatte. De faglige fraktionsmøder skal som udgangspunkt have to emner: a. Partiopbygning og det faglige arbejde. b. Udvikling af oppositionsarbejde.

- at de største afdelinger (Kbh. og Århus) skal nedsætte lokale faglige udvalg, som henholdsvis øst og vest for Storebælt skal lede arbejdet på arbejdspladser og i fagforeninger. Specielt skal lokale fagforeningsfraktioner styrkes, for at inddrage de medlemmer, der arbejder alene på en arbejdsplads.

- at vi skal indarbejde rutiner gennem de faglige udvalg og fraktioner, med skriftlige rapporter og oplæg. Disse skal offentliggøres i hele partiet gennem IIB.

Op med propagandaen

SAP skal i den kommende periode lægge større vægt på propagandaarbejdet. Dels for at styrke partiets profil, og dels for at styrke os i den ideologiske kamp mod andre strømninger i arbejderbevægelsen.

Hvor partiets rytme og funktion tidligere har indstillet sig næsten 100% på at bevæbne medlemmerne til den dagsaktuelle politiske debat, skal alle niveauer i partiet indstille sig på at bruge mere tid på at skole og udstikke linierne for partiets egen linie og program.

Hermed skal ikke forstås, at partiet skal ændre enhedslinie, eller ophøre med at tage brede initiativer, men at alle instanser i enhver situation skelner mellem, hvad der er partiets selvstændige politiske svar på problemerne, og hvad der i den aktuelle situation er muligt at opbygge enhed omkring.

Klassekampen, Socialistisk Information, løbesedler og bogudgivelser. Alle disse instrumenter skal sort påhvidt afspejle, at vi i den

Programatisk (gen)oprustning og skoling — nødvendigt med en plan

I den videre partiopbygning er det nødvendigt at skabe en klar sammenhæng mellem tidsskrift — arbejderforlag og skolingssystemet. Disse redskaber skal yderligere indrettes på vurderinger af partiets skolingsbehov, og vurderinger af hvilke teoretiske emner den politiske situation og udviklingen på venstrefløjen nødvendiggør.

Udgangspunktet for skoling, udgivelser, stofvalget i tidsskriftet mv. er i den kommende periode en grundig skoling af SAPs medlemmer i programmet. Det siger vi ikke på samme måde som, at skoling i programmet altid er aktuelt og centralt. Udviklingen i flere af 4. Internationales sektioner, den årvise "teorifjendtlighed" i SAP, konsekvenserne

kommende tid vil lægge større vægt på propagandaen.

Vi skal fortsat udgive løbesedler med agitatorisk indhold, men i modsætning til tidligere, skal vi for hver eneste løbeseddel sørge for, at de indgår i en samme nhæng med partipropagandaen. Om det så betyder længere eller færre løbesedler, eller om det betyder opfølgning med avissalg, offentlige møder osv., må overvejes i den konkrete situation.

Ugeavisen Klassekampen skal lægge større vægt på at præsentere vores program - samtidigt med at den fortsat skal bevæbne medlemmerne og avantgarden med agitatoriske argumenter i den dagsaktuelle kamp. I den forbindelse er det vigtigt, at avisen reelt bliver underordnet opbygningen af partiet. Vi skal sikre os mod den situation, at vi forvandles til en avis, med en tilhængerskare (SAPs medlemmer), hvilket betyder at HB og FU også skal lede den del af partiets arbejde, der består i udgivelsen af en ugeavis. Selvfølgelig hvad angår indholdet, men også hvad angår avisens størrelse. Vi skal fortsat udgive KK som ugeavis, men hvis andre opgaver i den professionelle ledelse kræver det, kan det blive nødvendigt i en periode at skære ned på sidetallet.

Klassekampen skal ikke udvikle sig til en tidsskriftagtig pamflet. Der skal fortsat være plads til journalistiske reportager, kulturstof og en livlig debat med andre strømninger i arbejderbevægelsen. Netop derfor er det ekstra vigtigt, at vi som parti opprioriterer udgivelse af SI.

Øget propagandaarbejde betyder også at partimøder/partikampagner skal bruge langt flere resourser på at uddanne medlemmerne til at være 'skrivende revolutionære'. Kampagner må nå langt længere ud, end partiets egne propagandaredskaber, f.eks. dagspressen, tidsskrifter og fagbladene. Ethvert partimedlem må på rygmarven udvikle en 'propagandabevidsthed' således at læserbreve og artikler produceres uafbrudt og som et naturligt led i ethvert interventionsarbejde, også selvom partiet ikke iværksætter dette skrivearbejde på en organiseret måde

af vendingen der generelt har svækket niveauet i ledelsen, er tegn på at dette spørgsmål skal tages alvorligt. Også SAP er udsat for et samfundsmæssigt pres, der kan føre til politiske udskridninger.

De tre vigtigste områder for tidsskrift, forlag og skoling er Overgangsprogrammet og dets metode, den permanente revolution og USSR som en degeneret arbejderstat.

Overgangsprogrammet og dets metode udtrykker en revolutionær strategi, som SAP står alene med i dag. Overfor venstregruppernes opdeling af programmet i et maximums- og et minimumsprogram er det nødvendigt klart at udbrede tekster og relevant materiale. Venstregrupper der mangler en forståelse af overgangsprogrammet vil enten gå til højre henimod reformisme, eller til venstre ud i

sektarisme og økonomisme.

Men også overfor reformismen, er det nødvendigt at bruge overgangsprogrammets metode konkret. Uden en klarere forståelse af metoden, vil SAP ikke kunne forholde sig korrekt i forhold til opbruddet i arbejderklassen, og et kommende arbejderflertal.

Den permanente revolutions teori er den strategiske hovedorientering for den sociale revolution i de halvkoloniale lande. Af flere grunde er dette spørgsmål vigtigt for SAP i

Socialistisk Information

Også i den kommende periode er der et stort behov for Socialistisk Information.

Tidsskriftet vil i forhold til udviklingen på venstrefløjen kunne bringe informerende artikler, analyser, skolingsmateriale og sorn er mere dybtborende og afrundede, end det er muligt i KLASSEKAMPEN.

Samtidig bidrager selve eksistensen af tidsskriftet til partiets evne til at udarbejde grundige analyser af den politiske og økonomiske udvikling, arbejderbevægelsens historie og diverse strategiske og taktiske spørgsmål.

Målsætningen med Socialistisk Information er at udvikle tidsskriftet til at komme månedligt, men ikke i den kommende kongresperiode. Det kræver en langsom ændring af udgivelsesformen, øgede ressourcer specielt på den tekniske side, flere abonnenter og ikke mindst, at vi arbejder henimod selv at kunne trykke tidsskriftet.

De første skridt består i en langt tættere forbindelse mellem parti og tidsskrift. Det kræver langtidsplanlægning af indholdet, hvor også ledelsen inddrages. Det er partiets ledelse, der i samarbejde med redaktionen fastlægger indholdet.

I 1986 må der gennemføres en abonnementskampagne, som ledes af partiet og ikke blot tidsskriftets redaktion. På kort sigt kan vi næppe opnå, at en abonnementsstigning vil få tidsskriftet til at hvile i sig selv. Derfor kan det blive nødvendigt, at supplere abonnementskampagnen med en indsamling, f.eks. i foråret 1987.

Forlaget

Opbygningen af Socialistisk Arbejderforlag var en af de store målsætninger på SAPs 1. kongres i 1980. Et forlag, bl.a. at udgive en række marxistiske klassikere på dansk.

Denne opgave, som er sej og langsigtet, er blevet skubbet helt i baggrunden frem til idag, af mere umiddelbare opgaver.

For SAP er forlagsvirksomhed en politisk opgave, som tjener et politisk formål, og ikke blot og bart at tjene penge. Men også socialistisk forlagsvirksomhed er underlagt kapitalens love, og skal kunne klare sig på markedet (bogmarkedet!). - Derfor skal forlagsvirksomheden drives forretningsmæssigt og professionelt. Det betyder dels at der skal være en

dag. For det første fordi sektioner i 4. Internationale i dag stiller spørgsmålstegn ved dele af denne teori. For det andet, fordi strategien for revolutionen i disse lande bliver stadig vigtigere at forklare, dels på grund af mange flygtninge (som mest har stalinistiske traditioner) og som er åbne for politiske diskussioner, dels for at styrke den politiske intervention i Nicaragua-solidaritetsarbejdet -og for at ruste partiet til diskussioner om bl.a. Sydafrika med RS og IS.

SOCIALISTISK INFORMATDN

Arbejderferial
- hvorfor? hvordan? hvarbar!

Ernot Mandel:
Vesteuropas krise
- myter og muligheder

Sovjetunionen:
- statskapitalisme
eller degenereret arbejderstat

Svdafrikas arbejdere i
kamp mod apartheid
Filippinerne

passende blanding af bøger, der giver overskud på kort sigt, bøger som giver overskud på lang sigt, og bøger som formenligt aldrig giver overskud, men som vi vælger at udgive af politiske grunde. - Og dels betyder det, at vi laver bøger af en sådan teknisk kvalitet, at det kan sælges bredt til biblioteker, i boghandlere osv.

Udgivelsesmæssigt står vi overfor to delvist modstridende behov. På den ene side siger al erfaring at vi skal satse på bogprojekter, der reelt kan skabe kapital til forlaget. På den anden side har vi et aktuelt behov for udgivelse af mange forskellige slags tekster i form af småpjecer, stencilerede og klippe-hæftede skrifter, skolingsbulletin m.v.

Vi kan ikke vente 1 - 2 år med småskrifter, hvis skolingsprocessen skal igang. Sådanne udgivelser kan aldrig blive grundlaget for forlagsvirksomheden. Med udgangspunkt i en overordnet national plan må udgivelsespolitikken i i en periode 'decentraliseres', således at udvalg, forlag og afdelinger får mulighed for for al udbrede skolings- og propagandamateriale på mange forskellige ambitionsniveauer. Heri ligger naturligvis en fare for 'anarkistisk' brug af ressourcer, uden styring. Men en fastholdes af en fortsat centraliseret udgivelseslinie, vil reelt betyde en blokering af aktiviteter.

I en periode må vi derfor acceptere en decentralisering, hvilket ikke kræver mindre prioritering og styring.

Organisering af skoling

I den kommende kongresperiode bliver det HB tager efter kongressen en diskussion af en Århus og Kobenhavnsafdelingers opgave at samlet plan for opbygningen af skoling, og fungere som regions-centre for skolingudarbejder på baggrund heraf retningslinjer for henholdsvis øst og vest for Storebælt. Begge udvalgenes arbejde, og er ansvarlig for afdelinger er ansvarlige for nedsættelse af koordineringen. skolings-

udvalg.

SUF

Det ene element i SAPs vending mod ungdommen er støtten til opbygningen af SUF. Men udgangspunktet er respekten for SUF som en selvstændig organisation, som træffer sine egne beslutninger efter sine egne diskussioner, fordi det netop er denne selvstændighed og mulighed for at lære af egne erfaringer som er forudsætningen for at SUFs, medlemmer hurtigt kan udvikle sig til revolutionære kadrer. Støtten til opbygningen af SUF i den kommende periode må derefter først og fremmest tage form af:

At alle SAP afdelinger ; foiste omgang Odense. Aalborg og Roskilde aktivt arbejder for oprettelsen af SUF afdelinger. De skal: Systematisere kontakten til unge sympatisorer. sælge Slå Igen og uddele SUFs propagandamaterialer i ungdomsmiljøer. holde kontakt til SUFs ledelse og nærmeste SUF-afdeling samt mobilisere til nationale SUF-arrangementer.

- At alle SAP -afdelinger., ledelser søger politisk at motivere de medlemmer af afdelingen, der er i "SUF-alderen" til at gå aktivt ind i opbygningen af SUF

At afdelingerne hjælper med til at sprede SUFs materialer.

At SAP på de områder, hvor partiet har fraktioner tager SUFs interventionsområder op og i det hele taget ; prioriterer at SUF indgår i fraktionerne

At Klassekampen og Socialistiske information opprioriterer ungdomsstoffet..

- At der skabes regelmæssighed i forbindelserne mellem SAP FU og SUFs sekretariat, mellem SAPs HB og SUFs Landsledelse samt mellem SAPs henholdsvis SUFs afdelingsledelser At SAP prioriterer ressourcer og medlemmer til opbygning af kvindegrupper i tilknytning til SUF og SAP. At SAP samtidig støtter SAP/SUF-kvindeseminar i februar 1987.

støtter forberedelsen af SAP'SUF-kvindeseminar i februar 1987,

- At SAP diskuterer og skoler sig i ungdomsspørgsmål.

- At SAP tilbyder SUF skolingsaktiviteter, erfaringsudveksling og en vis teknisk, og økonomisk bistand.

På den måde skal SAP støtte SUFs gennemslagskraft blandt unge.

Centralisering/Decentralisering

Den overdrevne centralisering siden 1980 må afløses af en midlertidig decentralisering, som en metode til at udvikle alle medlemmer politisk, og til at genopbygge partiets grundstrukturer.

Med den fortsatte udsigt til et alt for svagt nationalt apparat, vil en for stor centralisering hæmme udviklingen af partiet på mange niveauer, SAP nationalt må opbygges på basis af afdelingernes reelle aktiviteter og opbygningsniveau.

Den nationale ledelse skal stadigvæk være centrum for national ledelse af hele partiet, men til stadighed begrænse de nationale initiativer og projekter, således at de bygger på de reelle resourcer, og på en forankret politisk forståelse hos partimedlemmerne. Det betyder at vi ofte må afvise, at kunne udnytte øjeblikkeligt opståede åbninger, fordi det øvrige parti ikke kan følge med.

For et parti af SAPs størrelse er det oplagt at prioritere både hvad gælder prioriteringen af folk til forskellige interventionsområder, og hvad angår de politiske temaer, vi skal udvikle agitationen og propagandaen om - med andre ord kampagner.

Men metoden vi har gjort det ud fra har været forkert. Vi har i høj grad valgt prioriteringer ud fra nationale - objektivt nødvendige - politiske behov. Spørgsmålet om rekruttering har haft en underordnet rolle ved udvælgelsen af de prioriterede områder/kampagner. I den kommende periode må vi gå anderledes frem.

På et område fastholder SAP en national prioritering. Det er arbejdet i fagbevægelsen og vendingen mod industrien. Netop her udvikler der sig i disse år en ny avantgarde, som det er SAPs opgave at forbinde sig med, give retning, uddanne politisk og rekruttere fra.

At det er en national opgave betyder både, at det er et område alle afdelinger skal beskæftige sig med, og at SAP på dette område arbejder med en national koordinering af både intervention og propagandainitiativer. Det sker ved hjælp af et fagligt landsudvalg, og nationale faglige konferencer.

SAP skal ikke trække sig ud af alle andre bevægelser, som f.eks. strejkestøttekomiteer, fredsbevægelsen, solidaritetsarbejde med Nicaragua eller det antiracistiske arbejde. Men vi kan ikke i dag ud fra objektive politiske begrundelser vælge det ene frem for det andet.

Derfor skal disse bevægelser prioriteres lokalt udfra en vurdering taget af de enkelte afdelinger af rekrutteringsmuligheder i miljøet og afdelingens resourcer.

Med de resourcer SAP har til rådighed vil vores opgave først og fremmest bestå i at udbrede propaganda og rekruttere til partiet. Dette lægger et særligt ansvar på afdelingsbestyrelse/interventionsgrupperne for at diskutere behovene for propaganda-materialer og videreformidle resultatet af disse diskussioner til KK - SI.

Samtidig understreger dette behovet for at den nationale ledelse har et overblik over hele organisationens interventionsarbejde, og er i stand til at udstikke politiske retningslinier, som den kan viderebringe til resten af partiet, gennem FU-cirkulærer og parti-rapporter til HB-mødeme.

Ledelseopbygning

Igennem de sidste 5 år har spørgsmålet om ledelseudvikling været grebet spontanistisk og uprofessionelt an. Det gælder både udviklingen af den valgte ledelse, og uddannelse af de nye generationer. Centraliseringen af ledelses-funktionerne til HB, FU og de professionelle, uden at disse reelt har haft ressourcer og kapaciteten til det, har undermineret målsætningerne om, at nye kammerater fik ledelsesansvar på forskellige niveauer.

— De forsteninger, jeg omtalte, er seks millioner år gamle — men jeg har endnu ti minutter til min rådighed.

Samtidig har medlemsnedgangen, overprioriteringer, alderssammensætningen, øgede sociale forpligtigelser, opbygningen af SUF mv. tilsammen vanskeliggjort en lineær fortsættelse af tidligere metoder til ledelseopbygning. Københavnsafdelingens problemer har forhindret udviklingen af nye generationer, ligesom afhængigheden af A-kasse-systemet har skabt et ustabilt apparat.

Den eksisterende krise i ledelsesopbygningen og ikke mindst proffesionaliseringen kan ikke løses akut, gennem organisatoriske foranstaltninger eller moralisering.

Der må en kombination til, af umiddelbare skridt, og en langsigtet planlægning.

Umiddelbare skridt i opbygningen og demokratiseringen af ledelsen

1) Hovedbestyrelsen må i den kommende

periode tage arbejdstøjet på

I den forløbne periode har HB været forvandlet til et kongresforberedelses-udvalg, der i realiteten har overladt den politiske og organisatoriske ledelse til Forretningsudvalget.

I den kommende periode må HB diskutere og træffe beslutninger om SAPs arbejde: Det drejer sig om skoling, ledelsesudviklingen, opbygningen af SAPs afdelinger, ledelsen af det faglige arbejde, Klassekampens redaktionelle linie, opbygningen af forlaget og hvilke bøger der skal udgives, SAPs kampagner mv.

HB må lægge en plan for hele kongresperioden for, hvornår den vil behandle disse områder.

På HB-møderne må der ligeledes foregå skoling og udviklingen af en kritik af de øvrige venstrefløjsorganisationer,

2) Det kommende FU må være politisk valgt, dvs. afspejle HBs flertal, og de forskellige synspunkter der er i HB.

Afdelingssekretærene fra København og Århus skal være medlem af FU. FU skal lede partiets arbejde i overensstemmelse med kon-

— Med hensyn til udstopning af elefanter er det lettest at udføre dette, medens de er myg!

gressens og HBs beslutninger og under HBs kontrol. Det er en central opgave for FU at forberede HB-møderne.

FU-referaterne må trykkes til alle medlemmer.

3) Der må være en egentlig adskillelse af Klassekampens redaktion og FU, og denne adskillelse må gennemføres sådan, at der er mindst en, og helst to professionelle, der udelukkende laver FU-arbejde, også selv om det betyder en nedskæring af Klassekampen.

4) Der udgives en Intern Informationsbulletin, der udsendes til alle medlemmer hver måned. Bulletinen skal bl.a. indeholde et FU-cirkulære, rapporter/referater fra HB-møder, rapporter fra nationale udvalg, oplysninger om vigtige diskussioner/beslutninger

fra de nationale inøder, samt meddelelser fra afdelinger.

Informationsbulletinen redigeres i sammenhæng med Klassekampens informationer om partiarbejdet.

Medlemmer kan skrive indlæg i IIB, men har ikke dermed automatisk ret til at få dem optaget. Sådanne oplæg kan bruges til de løbende politiske diskussioner, i det omfang afdelingsbestyrelserne beslutter at prioritere tid til dette påmedlemsmøderne.

5) Den nye ledelse må umiddelbart begynde at arbejde på hvordan vi gradvist kan betale vores professionelle en løn, der i stand til at sikre dem højeste understøttelse i tilfælde af arbejdsløshed. Den må undersøge en forhøjelse af kontingenterne, en særlig profskat på kammerater med høje indtægter, mulighed for at starte med at betale de professionelle der "kan tjene sig selv ind" såsom en forlagsdirektør, en leder af RSOF, trykkere og en specialist til at skaffe tilskud fra det offentlige og fonde, Selv om vi ikke umiddelbart kan begynde at betale vores professionelle, så må vi opbygge en garantifond, så vi i givet fald kan betale en karantæne, eller ansætte en kammerat kortvarigt. Alle frynsegoder som SAPs medlemmer får som et resultat af politisk arbejde, må indbetales her til.

Langsigtet ledelsesopbygning

Det er nødvendigt umiddelbart at gå i gang med at opbygge et lag af kadrer, der kan lede partiet i fremtiden.

Heldigvis har vi allerede i SAP en lang række kammerater, der kan blive i stand til dette ret hurtigt.

Et vigtigt skridt er systematisk at opbygge kollektive strukturer, der kan fungere som ledelser af dele af partiets arbejde. Det drejer sig f.eks. om et Fagligt landsudvalg, udvalg der skal udarbejde politik på forskellige områder, f.eks. kritik af VOP og RS, afdelingsbestyrelser, forlagsledere, Si-redaktion, KK-red. mv.

Foruden at løse vigtige opgaver, og at afslutte FU/HB er disse strukturer skoler i ledelse. Ideen er ikke ud i den blå luft at nedsætte en masse udvalg, men at opbygge en sådan struktur langsomt og systematisk.

HB/FUs metode til at blande sig i disse strukturers arbejde skal være diskussionen, koordineringen og udstikkelsen af overordnede retningslinier. Selv om HB/FU har og stadig skal ha ret til at give ordrer, og omstøde beslutninger, der er truffet længere nede i partiet, så må denne ret anvendes yderst forsigtigt, og altid med en begrundelse.

Der må igangsættes en forceret udvikling af enkeltpersoner med særlige ledelsesevner, som en national opgave. En sådan ledelsesudviklings-plan, der forløber i f.eks. to år, må indeholde klare beskrivelser af en lederuddannelse, ikke blot i form af skoling i programmet, men også i ledelsesprincipper, partiopbygningsforståelse, pædagogisk metode, organisationsarbejde.

Udviklingsplanen skal hovedsageligt integreres i de største afdelingers arbejde, kombineret med enkelte nationale kurser og møder, samt Amsterdam-skolen.

I SAP må der føres en benhård kamp mod den borgerlige arbejdsdeling. Denne arbejdsdeling, der betinger, at kvinder er praktiske grise for mænd, og at arbejdere udfører håndens arbejde, og at intellektuelle og funktionærer træffer beslutninger.

Udgangspunktet for den enkelte SAP'er er, at vi er lige så præget af den borgerlige arbejdsdeling, som alle andre under kapitalismen.

Vi er også nødt til at bruge folk til det, de er gode til, dvs. i et vist omfang beholde en arbejdsdeling.

Men det er vores stadige mål, at uddanne alle vores medlemmer til at være revolutionære kadrer, der kan lede, skrive, holde oplæg, trykke sætte en løbeseddel op, sælge blade osv. Derfor må vi systematisk uddanne folk til det, som de er dårligst til, og med jævne mellemrum bryde vores arbejdsdeling op.

Om kvindearbejdet

Omkring 1980 forlod SAP kvindebevægelsen, og ophørte med at lave organiseret kvindearbejde. Siden da er bevidstheden om kvindeundertrykkelsen og kampen mod den i høj grad faldet i SAP.

Forudsætningen for at kvindespørgsmålet igen kommer til at gennemsyre SAPs arbejde er i dag at genbevæbne partiet med en forståelse af kvindeundertrykkelsen og kampen mod den. Det må indgå som et led i den generelle opprioritering af skolings- og propagandaarbejdet, og afdelingsbestyrelser og skolingsudvalg har et ansvar for at det indgår på møder og weekendkonferencer.

Gennem de sidste år har en række kvinder i SAP og SUF fået en række erfaringer med kampen mod kvindeundertrykkelsen og organiseringen af kvinder. Det gælder f.eks. arbejdet i KAD-fraktionen, 8 marts-aktiviteter, kvindehus-arbejde m.m. For at få opsamlet disse erfaringer og videregivet dem til resten af partiet afholdes i perioden en intern kvindekongres. Konferencen har også til opgave at diskutere de problemer kvinder i dag har med at fungere i SAP. Som forberedelse af konferencen kan der holdes kvindemøder i de enkelte afdelinger.

Målet for konferencen er at lave indstillinger til HB angående partiets fremtidige kvindearbejde. Konferencen forberedes af et udvalg nedsat af HB.

Der eksisterer i dag ikke en bevægelse der bredt organiserer kvinder til kamp mod kvindeundertrykkelsen — og SAP har heller ingen ressourcemæssige muligheder for at 'starte nye kvindebevægelser' eller lave større kvindepolitiske kampagner. Derimod skal vi i udvalgte vurderinger i de enkelte afdelinger forsøge at tiltrække kvinder, radikalisere på kvindespørgsmålet, til SAP og SUF gennem afholdelse af kvindecaséer og kvin-

— Støjen ved motorcyklen er til gavn for den kørende, idet den ganske overdøver de skældsord, som råbes efter ham.

destudiekredse. I større afdelinger organiseres dette arbejde af kvindegrupper nedsat af afdelingsledelsen i samarbejde med SUF.

SAP arbejder for opbygningen af et revolutionært parti hvor både mænd og kvinder uddannes til alsidige politiske ledere. Som et led i dette arbejde vi også for at sikre en størst mulig andel af kvinder i vores ledelser. Men dette er i sig selv fuldstændig utilstrækkeligt. Den nødvendige forudsætning er at partiet i praksis går imod den arbejdsdeling, hvor kvinder ordner det administrative og mændene klarer det politiske oplæg. Kvindene må prioriteres til de politiske opgaver, først og fremmest på de områder, hvor det kan ske som led i en kollektiv struktur.

Det skal understreges at ethvert initiativ udadtil som indadtil - skal tages i tæt samarbejde med det kvindearbejde der allerede foregår i SUF-regi

Ny underskriftindsamling??

SAP har endnu ikke gennemført en tilbunds gående medlemsdiskussion af erfaringerne fra vores hidtidige underskriftsindsamlinger og valgopstillinger.. Dette har heller ikke været tilfældet op til denne kongres.

Samtidigt er det et faktum, at valgopstilling har været en af hovedakserne i de sidste 5 års parti-opbygning, og den prioritering, vi har brugt flest ressourcer på.

Det betyder at vi ikke på denne kongres kan tage beslutning om ja eller nej til underskriftsindsamling efter et kommende folketingsvalg.

Men det betyder også at vi ikke kan leve med en afventende holdning, der udskyder videre diskussion og beslutninger til næste kongres om et eller to år.

Spørgsmålet om valgopstilling er i den

aktuelle situation så vigtigt, at det må være emne for en selvstændig diskussion blandt medlemmerne og at vi må have afklaret partiets holdning, inden det måske er for sent.

Både for tilhængerne og modstanderne af en ny underskriftindsamling er det centralt, at vi ikke lader dette spørgsmål afgøre af en kommende HB eller af tilfældigheder. Vi må så hurtigt som muligt tage en beslutning, som både inddrager spørgsmålet om vores begrænsede resurser og om udviklingen i den politiske situation.

Diskussion og beslutninger skal tages op og på en emnekongres om 'Underskriftindsamling' og valgopstilling som afholdes i juli 86. Beslutninger på denne kongres skal indeholde retningslinier for hvilke forudsætninger der skal være til stede før en eventuel ny underskriftindsamling, så vi er forberedt på om vi skal gå i gang eller ej, efter næste folketingsvalg.

Økonomisk - organisatorisk udvalg.

SAP er idag en organisation der - alt medregnet - omsætter for ca. 3-4 millioner kr. på det nationale plan. Samtidig bruger vi medlemmernes arbejdskraft i et omfang, der svarer til en temmelig stor virksomhed. Alligevel findes der ikke noget sted i SAP med en samlet oversigt over hvor mange ressourcer vi råder over og hvordan de faktisk bliver brugt. Og slet ikke hvor det burde være, nemlig i hovedbestyrelsen. Konsekvensen er, at beslutninger om resource-anvendelser træffes 'lokalt', hvilket i en tilfælde medfører, at vi kommer -til at spænde ben for os selv, fordi en beslutning på et område, få utilsigtede konsekvenser for et andet område. Vi mangler derfor et organ, der har økonomi og organisation som hovedopgave.

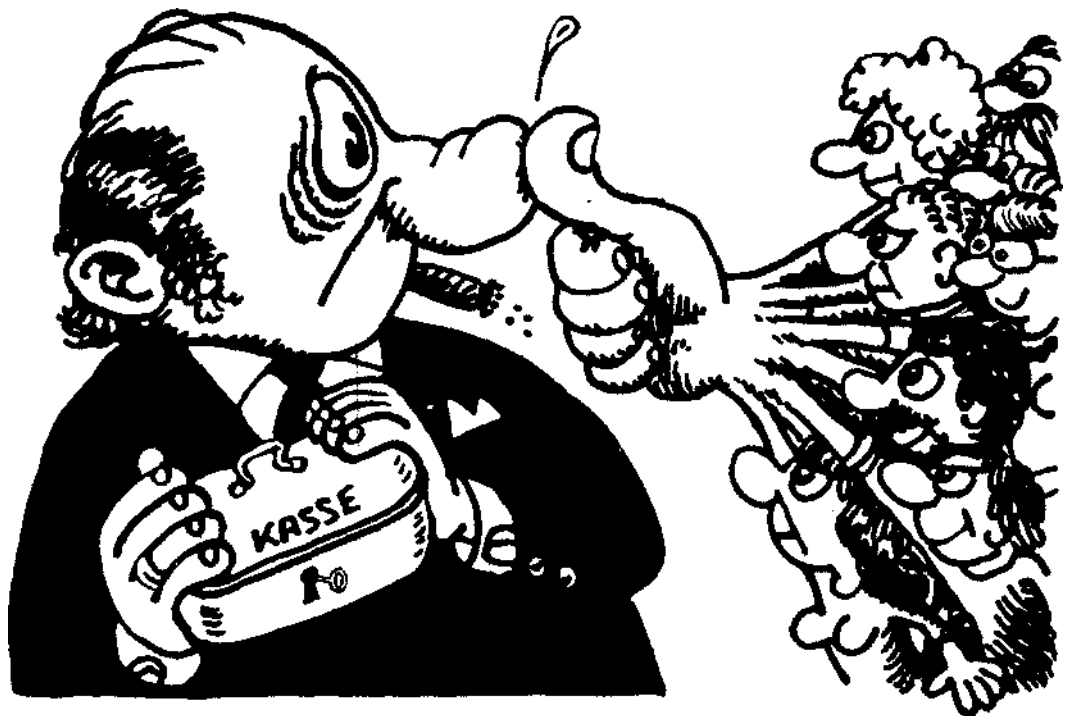

Den første opgave må være at skabe overblik over indtægter og udgifter - både for parti, avis og forlag. Den næste opgave må være, at lave et 'budget', der indeholder de faste indtægter og udgifter vi får.

Og endeligt må udvalget lave en 'behovsanalyse' af hvilke ting vi må anskaffe, ændre, omorganisere, udvide o.s.v. med det formål at spare enten arbejdskraft eller penge.

Diskussion frem til SAPs næste kongres

I lyset af at diskussionerne på kongressen ikke nåede til fuld afklaring beslutter kongressen at lade diskussionen om arbejdsregeringsparolen, det antikapitalistiske aktionsprogram og omgrupperinger på venstrefløjens fortsætte i perioden frem til partiets syvende ordinære kongres.

SAP Kampagne:

- **kæmp for overenskomstkravene**
- **væk med hovedaftalen**
- **vælt schlüter regeringen**

Initiativer til organisering af venstrefløjen i fagbevægelsen i kampen mod regeringen og hovedaftalen i perioden frem til overenskomstsituationen.

Kongressen pålægger hovedbestyrelsen at organisere:

1. At SAP gennemfører en langsigtet kampagne under parolen: 'Kæmp for overenskomstkravene - Væk med hovedaftalen - Vælt Schlüter'.
2. At ugeavisen Klassekampen gøres til redskab - en kollektiv organisator for udviklingen og organiseringen af en klassekampsstrømning i fagbevægelsen, i forbindelse med de kommende overenskomstforhandlinger og aktiviteterne mod hovedaftalen.

Samtidig skal vor partiavis lede en debat om de næste politiske krav, arbejderbevægelsens venstrefløj må opstille som svar på den sabotage, borgerskabet vil møde gennemførelsen af de aktuelle kamp-krav med. Det skal ubetinget og åbent ske med udgangspunkt i SAPs erklærede politik, som den er udformet i et anti-kapitalistisk aktionsprogram for en arbejderregering. - HB og FU skal direkte lede den politiske linie i bladet.

- Redaktionen skal organisere, at avantgardearbejdere skriver i, interviewes til og omtales i bladet, for at organisere dem.
- Redaktionen organiserer debatter mellem relevante strømninger i arbejderbevægelsen, særligt til venstre for Socialdemokratiet.
- Redaktionen organiserer i det omfang det er relevant udfra ovenstående opgaver, særlige debatter med centristerne i VS og RS. Det skal ske med udgangspunkt i vores politik og initiativer.

3. At hovedbestyrelsen efter kongressen træffer konkrete forberedelser til

- evt. i samarbejde med tillidsfolk og venstrefløjspartierne - at indkalde en faglig overenskomst-konference for den venstrefløj i fagbevægelsen der vil: Have åbnet strejkekasserne, styrket de landsdækkende tillidsmandsringer og landsdækkende møder/koordinering under store strejkebevægelser, og som forstår hvorfor der skal rejses krav om organisering af en generalstrejke mod et evt. regeringsindgreb i forbindelse med de kommende overenskomstforhandlinger.

Konferencen skal både diskutere lokal organisering i de enkelte byer, hvordan presset udvikles indenfor de forskellige forbund, hvordan der udvikles et landsdækkende kontaktnet, men også hvordan man udvikler en kampagne for et nej til hovedaftalen, som skal til urafstemning samtidig med et evt. overenskomstforslag inden marts 1987. Endelig skal konferencen diskutere alternativet til Schlüter - regeringen. Konferencen kan organiseres på samme måde som KLASSEKAMPENS 'Fagbevægelsen i offensiven'¹ i november 1983. Med en afgørende forskel: SAP skal vide hvad vi vil med alle de folk vi har fået samlet, og medlemmerne skal være forberedt og vide hvad partiledelsen vil opnå.

4. At HB efter kongressen forbereder ovenstående parti - kampagne i diskussion med afdelingerne og de faglige strukturer.

En parti - kampagne organiseret og politisk ledet gennem KLASSEKAMPEN og forklaret i en pjece;, der i samlet form fremlægger og forklarer SAPs forslag til aktionsprogram for en anti-kapitalistisk arbejderregering, hvordan det skal omsættes til handling og SAPs politiske linie og taktik. Celler, fraktioner, afdelinger og et fagligt fraktions landsmøde skal behandle HBs oplæg inden kampagnen under FUS ledelse. SUF og sympatisørarbejde skal med i denne forberedelse.